

MAGYAR NŐK LAPJA

II. EVFOLYAM 15. SZÁM

SZERKESZTI PAPP JENŐ

BUDAPEST, 1940. MÁJ. 20.

FOTO: ANGELO IV., VÁCI-UTCA 24

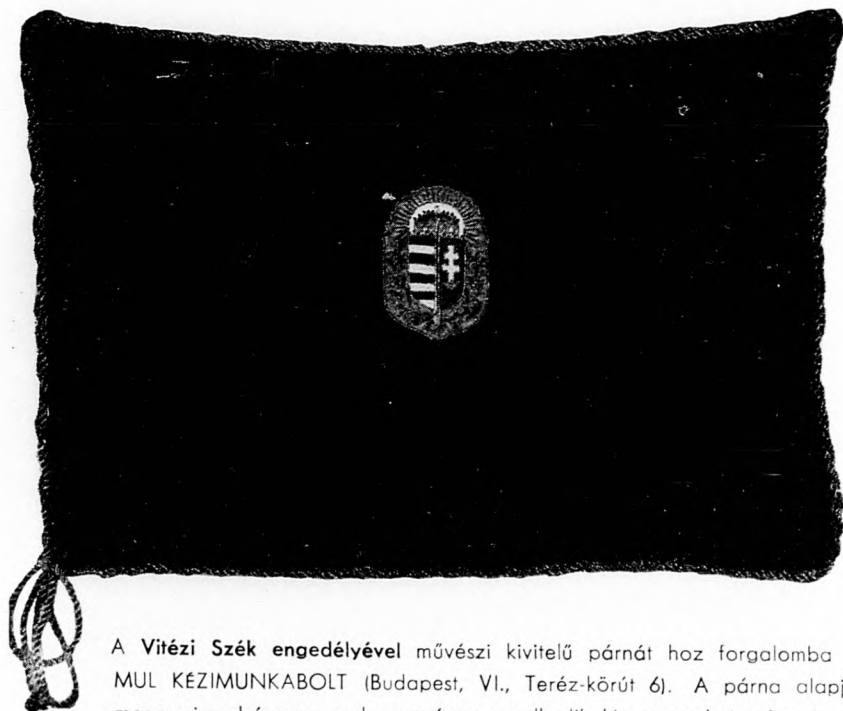
ANGELO
PHOTOS

IFJ. VITÉZ NAGYBANYAI HORTHY ISTVANNÉ SZ. EDELSHEIM-GYULAY ILONA GRÖFNŐ

*A Magyar Nők Lapja
szerkesztősége
és kiadóhivatala
IV., Ferenciek tere 7.,
II. em. 6. Tel.: 18-73-42*

Függönyök, fonalak és a kézimunkához szükséges összes anyagok beszerzési helye MUL Kézimunkabolt, Budapest, VI., Teréz-körút 6. szám

A Vitézi Szék engedélyével művészi kivitelű párnát hoz forgalomba a MUL KÉZIMUNKABOLT (Budapest, VI., Teréz-körút 6). A párna alapja meggypiros bársony, melyen szépen emelkedik ki az eredeti színezéssel, selyem- és aranyszállal legművészebb kézihimzéssel készült vitézi címer. A párna tollal töltve, szélén duplán sodrott aranyzsinórral, bársony hátlappal készül. Ára 32.— pengő. Előleges részletekben fizetve a portó és csomagolási költségek hozzászámításával 35.— pengő.

MAGYAR NŐK LAPJA

II. EVFOLYAM 15. SZÁM

BUDAPEST, 1940 MÁJUS 20

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT, KÉZIMUNKA ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án. Posta-takarékpénztári csekk száma: 20.334. Előfizetési ár: Magyarországon egész évre egy darab előrajzolt kézimunkával együtt, 24 P. félévre 12 P. negyedévre 6 P. Belgiumban, Franciaországban, Németországban, Svájcban és Olasz-

SZERKESZTI

PAPP JENŐ

országban: egész évre 30 P., félévre 15 P., negyedévre 7.50 P. Szlovákiában: egész évre 180 Ks., félévre 90 Ks., negyedévre 50 Ks. Romániában: egész évre 900 lei, félévre 450 lei, negyedévre 250 lei. Angliában és Amerikában: egész évre 40 pengő, félévre 20 pengő. Egyes szám ára 80 fillér

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7. II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 18—73—42

Papp Jenő

Bakfisok és kamaszok

Apák és főleg a forró szívű anyák figyelmét nem minden ok nélkül szokták felébreszteni a serdülő és süldő bakfisok és kamaszok. A legnyugtalanabb életkor e kis hősei sok álmatlan éjszakát szereznek a szülőknek. Ilyenkor a legnehezebb a gyerekevelés s a szülő érzi, hogy irányítása alól kezd kicsúszni a gyerek lelke. Pedig a gyerek fejlődésében éppen ez az időpont a legfontosabb. Az az időpont, mikor az ébredező ifjú már-már elindul a maga egyéni és emberi hajlmai és délibábjai után, de még nem szakított a szülői varázs hatalmával. Még mindenben engedelmeskedik, még hallgat a jó szóra, még teljesen a szülőkhöz tartozik, de félszemével már kifelé kacsint, a gondolata messze jár, szikrázó réteket képzel el, lángoló tengereket lát és megsejti, hogy a szülői közléseken, az iskola higgadságán s a bölcs szerénység tanain túl található ezen a földön egy paradicsom is, amely zeng a szabadságtól. A meglepett szülő szembe kerül egy természetes rebel-lissel, aki titokban vagy nyíltan zendül fel, mindent jobban tud, kételkedik, kritizál, titkai vannak és konspirál a többi hasonló korú kamaszsal és bakfissal a szülők, a felnőttek és általában az egész világ ellen. Ezekben a mutató időszakokban a szülők sokszor zavartan viselkednek a gyerekekkel szemben, sokan megfenyítik őket, mások magyarázatokba fognak és a legtöbben tehetetlenül várják, hogy a gyerek lelkében lefusson a zöldár. Azzal térnek ki a feladat elől, hogy «majd megjön a gyerek esze».

A szülő tapintatának tényleg helye van ilyenkor, valóságos áldás a gyerek lelkére, ha finoman forni engedik. Nem hagyják magára, nem lökik bele mélyebben az érzékek és a világ zűrzavarába, hanem megfelelő távolságból szeretettel figyelik és az első zökkenőnél kedvesen és jószágosan megjelennek mellette. A szülő erős karjába ilyenkor mohón és hálásan kapaszkodik bele a megzavart fiatal lélek. Végzetes csapást mérhet a szülő erre az érzékeny lélekre, ha nyersen rátör, ha durván megrendszabályozza, ha sértően megszegényíti. A felnőtt és érett emberek világát soha nem szabad összeütköztetni a serdülő kor nyiladozó világával. A bakfis és a kamasz éppen azzal van izgatottan elfoglalva, hogy lelke felszívja az erdők rejtelmait, a versek fényét, az erkölcs nagyszerűségét, s a ragyogó szárnyalás gyönyörűségét. Dalok, gyerekszerelmek, forró élmények, vakító ködök és sugárzó álmok dirigálják és hevtik a gyermek szívét, szemben a szülők józan lelkével, amely már tud az adóhivatalról, az erőpróbákról, bűnökről, tövises úton követhető erényekről és csalódásokról. A felnőttek szemében már ott lobog a betegség és halál gondolata: a bakfis és a kamasz szemében pedig lángol az öntudatlanság, a hímor, s legfeljebb egy fogfájás, vagy hascsikarás kellemetlen emléke. A két világ közt tehát szinte felmérhetetlen a szakadék, amelyet a szülőnek kötelessége kemény, vagy puha szeretettel áthidalni. Szendergő tó minden bakfis és kamasz belvilága, óvatosan eresszük rá a tudást, a látást, az okosságot és a heyes gondolkodást. Lépésről lépésre ismertessük meg a szomjas kis lélekkel a tapasztalat törvényeit.

Gondoljuk csak meg, hogy ebben az átmeneti korban az a normális, hogy a gyerek romantikusan lásson, érzelmei és hangulatai édes fétől legyen mámoros és egyáltalán nem lenne természetes, ha gyerekeink ebben a vedlési időszakban mind mint érett zsenik gondolkoznának.

Majd kilép a bakfis is és a kamasz is ebből a tikkasztó és kábító bűvkörből és — sajnos — elég korán kezd el majd számolni, indokokat és belső rugókat megismerni. Ne vigye el magával ebből a korszakból az üldözött vad és a megsebzett mártír emlékeit, hanem töltsse el kimondhatatlan örömmel az a tény, hogy mikor ő bajban volt a világgal szemben, akkor ő mellette okos, fölényes, megbízható és szilárd hitű apa és anya állt. Nem ismerék tündöklőbb feladatot, mint azt, mikor a szülők láthatatlanul kézen fogják zendülő kamaszaikat és mikor a fénylő szívű anyák mosolyogva ölelik át rakoncátlan csitirilányaikat. S nem tragédiát csinálnak abból, hogy a gyerekek lepottyant a fellegekből, hanem előre gondoskodnak arról, hogy az áldozat lehetőleg puhára essék és ne törje össze magát nagyon. Ha kell, hát a szülő tartsa oda párnának a maga két tenyerét a gyereke alá. De se ne tőrje, hogy végleg kiábránduljon ebből a hívságos földi berendezkedésből, se ne taszítsa bele maga idő előtt a mi éles és reális világunkba, ahol edzettségre van szüksége még az érett embernek is s ahol valóban minden másképpen van, mint azt boldog bakfisaink és kamaszaink hiszik.

ISTENÍTÉLET

Péter olyanféle ember volt, mint az apja, szenvedélyes, lázadó, soha semmivel meg nem elégedett. Ellenségesen állt szemben az egész világgal. S apjával is. Sorsuk nem volt valami nagyon virágos. Apjának ügyvédi irodája volt, gyengén menő. S ebben az irodában dolgozott Péter is. Kevés pénzű, kevés öröme emberek voltak, egy övegye és egy ifjú agglégény. Az anya és a feleség halk szeretete nem sugározta be életük kopárságát. És kit okolhatott Péter zúgolódó magában az élet nagy sivárságáért? Azt, aki a legközelebb állt hozzá, azt, akitől élete eredi, azt, akit úgy nézett mindig, mint a meghunyászkodó eb, álmos gyűlölettel, lusta idegenkedéssel. Az apját. Ha tehette, menekült ebből az életből, éjszakázott és ivott. Az apa morgott, dörögött, zúgott és szidalmazta, mert jól látta, hogy a fiú megint elhitványkodta a pénzét és az éjszakáját. Egyszer tetten érte, mikor a fiú reggel jött haza. Iszonyatos méreggel állt eléje:

— Megint csavarogtál? Megint költöd a pénzt? Nyomorogtam egy életen át, hogy úrnak fölneveljelek, te meg most ezzel hálárod meg! Kitekerem a nyakadat, ha még egyszer... A fiú visszafejelt. Gyűlölettel. Az apja ekkor megfogta a mellénél, megrázta és arcult utőtte. Soha nem ütötte meg a fiát, de ebben a pillanatban a fia lelki korhadásában meghallotta a maga egész életének összeomló recsegését, az engedetlen, haragos, léha gyermekben meglátta az élet egész hiábavalóságát és minden keserősége és minden fájdalma beleyült a fölemelt öklébe.

Péter megtántorodott, szeme vérbeborult, torka némán összeszorult és egész lénye olyat kondult, mint egy harang. S az ökle megrándult és lecsapott. Visszaütötte az apját. Az öreg úr fehér lett, mint a fal. Kicsit lehungta a szemét és a szája kinyílt. Azután megrezent, felnézett a fiára és mosolyra húzódtott a szája. Furcsa mosoly volt ez, bölcs, szelíd, fensőbbeség, kissé szomorú mosoly. És az apa nem szólt, csak nézett ezzel a különös mosollyal a száján, nézett a fiára, aki megütötte őt. Aztán elfordult, lassan tovább ment, oda az íróasztalához, előszedte aktáit és csak mosolygott.

A nap úgy mult el, mint a többi. Lassú, habozó, sivár munkában. Péter lelke egész nap kavargott és zúgott. Vállait vonogatta, homlokát törülgette: végre is, ő nem tehet semmiről semmit, nem ő kezdte. S lopva néha ránézgetett a másikra, az öregre, az apjára: mért mosolyog szakadatlan, mért ezzel a rettentő, nyugodt, bölcs, szinte boldog mosollyal?

Együtt ebédelték, együtt vacsoráztak, épúgy, mint máskor és nem szóltak egymáshoz egy szót sem.

Este, amikor a szobájába ment aludni, a sötétben nekiütközött valami szekrénynek és alaposan beleütötte a jobbkarját. Az ütés fáj, Péter percekig sziszegett és káromkodott. Aztán kissé eloszlott a fájdalom és Péter az ögya mellett még azon habozott egy kicsit, hogy a fiúk ma is várják a szokott kis kocsmában, meghiitt tanyjukon és ki kellene menni hozzájuk. De olyan tompa fáradtságot érzett, oly keserű ízt a szájában és a lelkében, hogy hanyatt feküdt inkább és ágyon és hirtelen elaludt.

Másnap, fölkelésnél, jobb karja még mindig furcsán sajgott és zsidogott, ott, ahol a szekrénybe beütötte. Péter jól megdörzsölte hideg vízzel, aztán nem törődött többé vele.

Az irodában apja nem ült íróasztala mellett, hanem a kályhához húzódtott, egy nagy öreg fotelbe és olvasott. Péter halkan köszönt, az öreg úr fölnezt a könyvből, barát-ságosan bálintott és Péter jól látta, hogy az a mosoly még most is ott ül makacsul és borzongatóan a szája szélén.

Figyelt, félszemmel, egész nap. A nyugtalan, örökké mozgó öreg ember élesen egykedűen és mozdulatlanul ült a foteljében naphosszat, az akták nem érdekelték, az ügyfelekre csak ránézett, ha tőle kértek valamit, köszönősen, habozva felelt:

— Igen, lehet, jó lesz úgy is, nem bánom.

Péter jobbkarja másnap még jobban sajgott és tüzelt. Most már nemcsak ott, ahol megütötte, hanem a fájdalom lassan tovább húzódtott, lefelé, a keze felé. Délután elment egy orvos barátjához és elmondta neki, hogy a karját megütötte és kegyetlenül fáj. A doktor megvizsgálta a kart, nevetett egyet, azt mondta, ennek ugyan kutyabaja, kenegesse csak Péter esténként egy kis sósborszesszel.

A napok multak, apa és fiú ismét úgy beszélgettek egymással, mintha mi sem történt volna, csak éppen annyiban volt változás, hogy Péter esténként nem érzett semmi vágyat arra, hogy elmenjen, az öreg úr pedig nem mutatott semmi kedvet, hogy mint azelőtt, minden dolgát maga intézze. Péter egyszer meffigyelte, hogy az a furcsa, bölcs, örök mosolygás még olyankor is ott van az arcán, amikor alszik.

Péter már őszintén szeretett volna bocsánatot kérni, de attól félt, hogy ha szóba hozza újból a dolgot, akkor ez megint felkavarja köztük az indulatokat és akkor vége lesz ennek a mostani ritka csendnek és mindezek felett különösen félt szembeállni azzal a különös mosollyal, melynek értelmét, derűjét, bölcsességét sehogyan sem érte.

S a karja egyre jobban fáj.

Pedig szorgalmasan kengette, borogatta. De a fájdalom, mint valami lassan vonuló, titokzatos és láthatatlan hadsereg, szívósan nyomult végig a karján lefelé, a keze felé s ott megült és elhatalmasodott. Olyan erős volt már ez a fájdalom, hogy ha megmozdította a karját, felszisszent bele. S éjszaka nem tudott a jobboldalán aludni és egyszer fölemelt egy vaskos törvénykönyvet és az kihullt a kezéből, mint a rongy.

Barátja, a doktor, azonban megint csak kinevette és azt mondta neki, hogy képzeldők! Megpróbálta, hogy nem törődik a fájdalommal és nem gondolt rá. De ez lehetetlen volt. Éjszaka álmából arra ébredt fel, hogy zokogva sír és a könnyeitől már egészen vízes a párnája: persze, jobboldalán fekvődött, a karján és a kezén és eszevesztettül tépte a kin. Reggel csak nagy bajjal tudott felöltözni, ha leült az íróasztala mellé, összecsikordultak a fogai, amikor föltette a jobbát és a toll után nyult.

Fogcsikorgatva, szegyenkeve nyelte a fájdalmát. S ha tehette, lassan, lopva simogatta a jobb kezét, mely égett és sajgott és szinte szétolvadt a fájdalomtól, mintha egy dőlő lobogó tüzes láng nyaldosná, pedig nem látszott rajta semmi sem.

Megfogyott, belesápadt, ajka szintelen lett, hangja megsürkült, válla lehorkadt, szeme tanácstalanul nézett szerte a világba.

Az orvos ekkor, maga is látván kétségte- lenen fájdalmát, azt mondta neki, menjen be a városba, valamelyik tanárhoz, ott majd alaposan megvizsgálják, megröngte- nezik, ő nem lát itt semmit, ő nem tud mondani semmit.

Mikor vasútra ült, már úgy fáj, te a jobb kar és az az elcsúggett kéz, mintha egy darab cafatos, vérző, összelépett hús lógna le az oldalán jobboldalt.

A tanár megvizsgálta. Elmondatta vele kétszer is a históriát, hogyan is történt a dolog, aztán újból megvizsgálta. Egy vér eret is megnýtított, egy röntgen-gép elé is odaállította. Aztán hosszon nézte az eredményeket, feltolta a pápaszemét, magasan a homlokára, rábámult Péterre, aztán újból a röntgenlemez nézte és aztán össze- ráncolta a homlokát.

— Ha beleegyezik, levághatjuk a karját — mondta száraz hangon Péternek.

Péter tágira nyitotta a száját, száraz nyelvet lüktetett bent a szájában, torkát könny és rémület facsargatta.

— De előre mondhatom — hallatszott újból az a száraz, rideg, tudós hang, — nem biztos, hogy félkarja árán megmenekül.

Péter csak bámult rá, lázasan és üresen és valamit mondani akart, de nem jött ki a száján. És ekkor ott, ebben a világos és fénylő orosi teremben a villám vilá gosságával hatolt bele elméjébe egy gon dolat, felmerült előtte egy kép, mely oly éles és oly szörnyű és oly érthető volt e pillanatban: az, amint ezzel az irgalmal lan jobbával megüti apját.

Ugy ránehézedett ez a kérelhetetlen, vilá gos kép, hogy majd összeroskadt alatta, reszketett, a fogai összeverődtek, kitámo lygott, az utcán már szaladt is, a vasúti ko csiban szeretete volna tolni a vonatot.

— Ó, — nyöszörgött görnyedten, fájó karját simogatva. — Jaj, jaj...

Othton, a kertben kétszer is megboltolt, míg az úton végigment. Az iroda ajtaját oly vigyázva, olyan bátoratlanul nyitotta ki, nehogy nyikorogjék.

Az apja ott állt most is az ablak mellett és kitekintett a hervadó, szelverte világba. Jól láthatta arcát, egész alakját. Nyilgye- nesen, pirospozsgásan, fehér fejjel, de vi- dám arccal áll az öreg úr az ablak mel- lett, ismét valami halk, régi kis nótát dúdolgatott a pipája mellől és a száján, az arcán, az egész lényén ott világított, ott élt az a titokzatos, végtelenül mély és végtelenül bölcs mosolygás. Egészséges volt, szép, tiszta, fénylő, hatalmas, szinte nem is emberi. Péter odatámaszkodott az ajtóhoz és felzokogott.

Selyemblúz zsinórral, vagy írásos hímzéssel

K E T R E C

A szerző felolvasta a Kisfaludy Társaság 1940. évi május hó 8-án tartott ülését

Szabadság... Hónapok óta tartott már a háború. Hónapok óta, minden áldott nap, naponta kétszer, pontosan ugyanabban az időben megjelentek a főváros fölött az ellenséges repülők. Reggel nyolckor jöttek, mint a pontos hivatalnokok, elvégették munkájukat és nyolc óra tízkor eltűntek; aztán este hétkor, ugyanazzal a pontossággal, ugyanezzel a bürokratikus lelkiismeretességgel. Rendes repülők voltak. Úgy dobáltak le bombáikat a háztetőkre meg az utcákra, mint a siető postakocsi a küldeményeket.

Naponta kétszer ismétlődött meg a pokoli színjáték. Jajgatva, sikoltva figyelmeztető szirénabugás, kánya által megtámadott tyúkokként szétrebbenő embercsoportok, néhány percnyi dermedt csend, visszafojtott lélegzetek pincékben és szobákban, egyre hevesedő ágyúzás, rohanva közeledő motorzúgás, aztán maguk a ragadozómadarak chesen szétterjesztett szárnyakkal. Eleinte voltak, akik fittyet hánytak törvénynek és rendelkezésnek — az emberi kiváncsiság néha a félelemnél is nagyobb —, nézték a párbajt, nézték a cirksuzt ott fenn a levegőben, ujjongtak, tapsoltak a zuhanó madárnak, de gyorsan megunták, megszokták a mutatványt, — a megszokott látványnál mindig erősebb a félelem. A tömeg megtanulta, hogy vérbe megy a játék. Felcsattanó robbanások, szétfröccsenő aszfalt, lángbaborult háztetők, megcsontult emberek, halál, s ami még rosszabb ennél: újra az a szörnyű macskanyávogás, újra az a pánikot üvöltő és ideget bomlasztó sziréna, ezúttal a tűzoltóké, — nem lehetett kibírni.

A fővárosban megdermedt az élet. Meghalt egészen. Leküszott a föld alá. Az utcák olyan üresek és tiszták voltak, mint egy őskori városban, amelyet megörzött a láva, kiásított a tudós és kispert a szépművészeti múzeum. A nagy földalatti vasút szerető-ágazó folyosóin és a csatornabarlangok kerek odúiban emberi patkányok kúsztak szerteszét, hegyes gép-orrakkal az arcuk előtt. A kishivatalnok a föld alatt sietett hivatalába, hogy el ne késsen valahogyan két vagy három percel, hogy időben kilyukaszt-hassa a pontosságát ellenőrző kartonlapot a földalatti portásfülkében. A vezérigazgató sem járt saját kocsiján és a portás sem ugrott ki a kocsii elé a járdára, hogy felrántsa az ajtót és alálatos jóreggelt kívánjon.

Néma sereg kúszott reggelente munkahelyére: némán kúszott a hivatalnok, némán lépett a munkás, némán aprózta megriadt lépteit a háziasszony és a cseléd, némán ballagott a kofa tojásoskosarával s némán cipelte a henteslegény panyókára vetve a félbevágott disznót. Ha egy selyemharisnyás kis gépíró nő elvihogta magát, mert ő még megérezte néha, hogy tavasz van a naptáron, a sötét patkányok dühösen megálltak és feléje fordultak hegyes orrukkal. A láb tovább dolgozott, mint a pedáns hivatalnok és a test többi része követte a lábat, csak a fejek csüngtek le mélyebbre és mélyebbre. Úgy hatottak kényszerű maszkkjukban, mint a versenyvívók vereség után. Hiába voltak fürgék a hivatalnoklábak, a fejek, a forrongó, álmodó, vágyakozó fejek, egyre jobban lekódkadtak, mint az öröme és mosolyra teremtett virág, ha nem kap többé napfényt.

Némán jártak hónapokig. De aztán kis morgás támadt a földalatti odúkban, nem tudni, honnan támadt, fojtott, csendes zúgás volt, mint dongók zümmögése, szó nélküli morgás, de félelmetes, mint minden olyan moraj, amely a földből és az emberből származik láthatatlanul. És erősödött mindig. S az első vakmerő ember szájkosarából kibugygyant az első szó: «Ezt nem lehet kibírni!» Megváltó szó volt, felszabadította az emberekből a beléjük kérgesedett testvérszavakat, amelyek ott rothadtak bennük hónapok óta már, pocsolás keserűségét árasztva maguk körül. Hangosak lettek a földalatti folyosók. És a hivatalokba kúszó hivatalnokok és a földalatti piacokra siető háziasszonyok, és a munkások, és a vezérigazgatók, és a henteslegények, és az alagutat sóprók az emberi gyerek örök gyerekévé persze a kormányt szidták, mert szidni mindig kell valakit és szidni mindig azt kell, aki többek helyett intézkedik. A kis patkányok egy véleményen voltak valamennyien: a kormány tehet mindenről. És mindenki tudta a csodálatos legendát, amelyet már hónapok óta morogtak-zümmögtek egymás között, hogy él valahol a fővárosban egy langeszű mérnök, aki csodálatos találmányával meg tudná akadályozni, hogy az idegen repülők naponta kétszer halált szörjanak a városra. Mindenki tudta ezt. Volt egy-néhány józan patkány, aki gyáván védte a kormányt, mondván, hogy a találmány csakugyan létezik, de nincs hozzá pénz és nincs hozzá munkás. Ezeket gyorsan letorkolták. Persze, mindenre van pénz, mindenre az ég-világ, csak éppen arra nincs, hogy a polgárok életét megvédjék. És rögtön felsorolták mindazt, amire van pénze a kormánynak.

A morgás egyre erősödött, már mennydörgéshez hasonlított, mely ott hordja hangjában az eljövendő orkánt, amikor meghallották — bármily csodálatos — az ország vezetői is. A miniszterelnök okos ember volt. A földalatti parlamentben, egy általa megrendelt interpellációra válaszolva, tüstént kijelentette, hogy a csodálatos találmány valóban létezik és ha az egész város lakossága feláldozná a nagy célra vagyonát és munkaejét, néhány hosszú hét múlva az ellenséges ragadozómadarak örökre eltűnének a város fölötti mennyboltról. És rögtön ismertette is a találmányt. Óriási drót-bura, szinte láthatatlan, hajszálvékony és acélkemény drótköbök, gigantikus félgömb, hasonló ahhoz az apró kis burához, amelyet gondos háziasszonyok boritanak nyáron a vaj és a fész felé, hogy be ne piszkolják a legyek. Fantasztikus szövőgépeket kellene építeni a város köré, amelyek lyukas tetőzetűlva keresztül szoros pókhálóként emelnek egymásbafonódva, egyre magasabba túlva a védőhálózatot. És ha a bura felül összeérne, amikor elkészült a mű, villamos áram osonna a drótköbök. Nincs olyan madara a világnak, mely ezen a drótgáton át tudna törni.

Hát persze, hogy mindenki, mindenki a városban, gazdag és nincstelen, kész volt minden pénzt és minden munkáját feláldozni a burának. Mert nincs az a megtakarított pénz és nincs az a megkímélt munka a világon — erre most eszméltek rá az emberek —, amely kárpótolni tudna a napfényért és a levegőért.

Az odúkban, a barlangokban és a folyosókon kitört a lelkesedés. A patkányfejek

felemelkedtek és a vészjelző morgás vidám zúgássá változott, mint ahogy a színházi szünetekben cseveg a közönség. Dícsérték a kormányt. Siettek a pénzükkal és siettek a munkával, nehogy elkéssenek. A mű csakugyan elkészült. Eljött a nagy nap, amikor a földalatti rádiók minden hangszórója beleüvöltötte a legmélyebb odúba is, hogy: Emberek, ki a szabadba, emberek, ki az utcára, vissza a rendes életünkbe, nincs már semmi veszély, nincs bomba, halál és tűzveszély, nincs ellenséges repülő! Kezdődik az élet, a régi, az igazi, taxival, villamossal, autobusszal, közlekedőrendőrrel, szabadok vagyunk végre, mozgékonyak, vidámak, napsütésben élők, moziha járók, padon csókolózók: emberek.

Ezt látni kellett volna. Az utcák megtelek nyüzsgő, nevető emberekkel, kurjongtak és csókolóztak, gúnyos, gőgös arccal néztek az ég felé a saját orrukkal, tekintve, hogy a patkányorrot végre levehették. Embereknek érezték magukat újra. És még lelkesebben dícsérték a kormányt. Az első nap elmúlt és nem jött semmiféle repülő, s reggel nyolckor, se délután hétkor. A második nap is elmúlt repülő nélkül. A harmadik is. Sok-sok nap egymás után. A tűzoltók és a mentők körmüket piszkálták, durákat játszottak és élceket meséltek egymásnak. A nagy fővárosban boldog volt mindenki.

De valahogy ez a boldogság alábbhagyott idővel. Már csendesen járt a hivatalnok hivatalába, az emberek lökdösték egymást a villamosmegállónál és a henteslegény vállán nehéz lett a disznó. Egy fiatal költő felézett az égre, aztán lehorogszította fejét és sírt. Több fiatal költő is megtette ezt. Ha süttött a nap, finom kis árnyékháló vetődött az aszfaltra; ha esett az eső, finom kis kockák rajzolódottak az aszfaltra. Az emberek kitépték a szájukat és mély lélegzeteket vettek, mintha kevés volna a levegő. A vasárnapi vikendező a város határától csüggedten tért vissza és még arra se volt kedvük, hogy moziha menjenek. Nem is bámulták már kárörömmel ott a városzálen a körben heverő ellenséges gépeket, mert a gépmadarak között igazi madarak is feküdtek.

Egyszer délben egy apró kis madár lezuhant a főtérre. Egy kislány felemelt vékonyka hulláját, megcsókolta, leült vele a járdaszélre és sírt. Az emberek körülállták a kislányt, némán, bambán nézték és levették kalapjukat.

Egyik vasárnap a népligetben százazrek gyűltek össze, miután máshova úgysem mehettek. Órákosszat ültek a füvön, mélyebbre horgasztott fejfel, mint a földalatti odúkban annakidején, hallgattak és a földre néztek, mert az égre már nem akartak nézni. De egyszerre csak felugrott egy torzonborz ember, felszökött egy üres hordóra és rekedten elüvöltötte magát: «Ketrechen élünk!» És egy másik torzonborz ember felugrott egy másik hordóra és elüvöltötte magát ő is: «Megviládok!» S egy zilálthajú vörös nő felugrott a harmadik hordóra és rikácsolva ordította: «Adják vissza a madarakat!» És feltámadt a kórus, az emberek kórusa és úgy ordítottak valamennyien: «Levegőt! Madarat!» Aztán suttogni kezdtek. És ahogy alászállt az éjszaka, millió néma ember indult meg csáknálval és kapával a város határai felé és szétverte a ketrecek.

És amikor másnap reggel pontosan nyolc órákor, pedáns hivatalnokként, megjelent az ellenséges repülő és ledobta a városra első bombáját, az emberek felvették karjukat az ég felé és mámorosan, ujjongva nevték ki az ellenséges madarat.

A SZEÁNSZ

— Ó, a túlvilág, a földöntúli dolgok — legyintett fölényesen Sir Percy Avernone, — erről is megvannak a magam, meglehetősen költséges tapasztalatai. Körülbelül húsz évvel ezelőtt történt, hogy Párizsban, egy előkelő társaságban ugyanígy a spirítizmusra fordult a beszélgetés. A legtöbb véleményem gúnyos és kételkedő megjegyzésekből állott, mindössze egy ember, Castellani gróf, egy olasz milliomos vette védelmébe a szellemek világát.

— Abban a kellemes helyzetben vagyok — vágta el a vitát —, hogy kézzelfogható bizonyítékot nyújthatok minden állításomra. Ma éjjel Passy-i villámban érdekes kísérlet fog lefolyni. A metafizikai intézet néhány tudósa előtt vizsgálni fog korunk egyik legnagyobb médiuma, aki néhány héttel ezelőtt tűnt fel Párizsban... Akit érdekel a kísérlet, szívesen látom.

Jelentkező akadt bőven. De az olasz gróf válogatott köztük, azzal, hogy nem mindenki megfelelő partner az ilyen szeánsznál, ahol tulajdonképpen összehangolt természetű résztvevők ülnek körül a kerek asztalkát. Végül hatan maradtunk, akik követték a gróft: Vincienne hercegnő, Lady Smith, egy londoni milliomos bányavállalkozó felesége, lord Bixton, két kövér bankárfele ember és én.

A fényűző ízléssel berendezett villa előcsarnokában két szemüveges, szakállas idősebb urat találtunk. A metafizikai intézet ismertevű, tudós tanárai voltak. Az egyik borkarosszékből, félig lehúnyt szemekkel hevert a híres médium, Philipp Barret, egy 20—22 év körüli, sápadt, soványt fiú, nyugtalanul cikkázó, megriadt gyerekszemekkel.

A szeánsz előtt két professzor alaposan megmotozta a médiumot, akit valósággal levetkőztettek. Ugyanígy végigkopogták a padlót és a fával borított falakat is. A szeánsz a szokásos külsőségek között kezdődött meg, de már itt volt néhány megmagyarázhatatlannak látszó, meglepő jelenség, ami alaposan felcsigázta az érdeklődésünket a soron következő materializációs mutatványra.

A lámpákat leoltották, csupán egy sárgászöld, halvány tetőlámpás maradt égve, úgyhogy az asztal körül ülőknek csak a halvány körvonalaik voltak kivehetők. Perceken át izgalmas, idegbénító csend volt, mialatt a médium azt nyöszörögte:

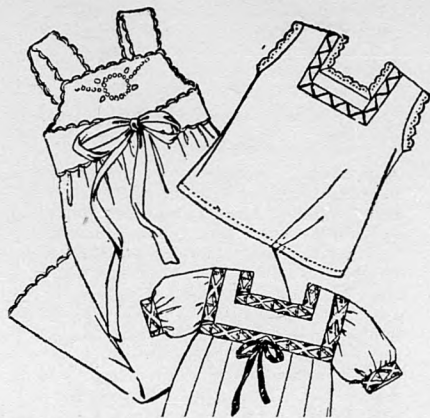
— Sajnos, gyenge a harmónia... nincs meg a kellő hangulat. Kérünk talán zenét!

A sarokban álló gramofont megindították s valami egészen halk, lúgy és misztikus muzsika töltötte be a termet. Most erőteljes, idegenszerű, mély basszushangon szólalt meg a médium:

— Most már jobb! Jelentkezik az erő... felszabadulok!

— Ez Alfonz! — suttogta mellettem grófi házigazdánk. — Az ellenőrző szellem.

Kérdőzködni akartam, de az ajkamra fagyott a szó. Abban a pillanatban ugyanis fénylő jelenség körvonalaiból bontakoztak ki az asztal mellett, az egyik üres széken. Egyre erőteljesebbé vált a forma, amely nem mutatott emberi alak körvonalaiba, inkább valami széles, nehézkes óriásmajom ijesztő figurájára. S ugyanakkor az állatkerti

Baba-kelengye

ketrecek környékére emlékeztető nehéz szag terjedt szét a teremben.

Valamelyik nő felsikoltott.

— Csend — nyöszörögte Barrel. — Ez Guglió, a majomember szelleme. Ha nem ingerlik, szelíd, mint a kezbesbárány. Azonkívül nem marad itt sokáig.

Néhány perc múlva csakugyan elmosódott a ködszerű rém hosszú karjának és gigászi mellkasának körvonala. Éreztem azonban, hogy két szomszédom, a hercegnő és Lady Smith kezei, amelyek a szeánsz szabályai értelmében tenyerembe simultak, rángatózódnak remegnek. A széken új alak körvonalaiból bontakoztak ki.

— Vigyázat! Vesztély! — hallatszott a nyújtott kiáltás e pillanatban. A médium felugrott helyéről, a nőalak eltűnt. Ami ezután következett, az villámgyorsan, másodpercek alatt zajlott le... A folyosó felől nehéz léptek döngtek és ököllel verni kezdték az ajtót.

— Rendőrség! Kinyitni...

Mindnyájan talpra ugrottunk. Sikoltozás, kérdőzködések, riadt nyugtalanság... az ajtózár reccsent és felpattant. Egy kékegyenruhás rendőrtiszt tűnt fel a küszöbön, mögöttük jónéhány komolyarcú, párizsi rendőr. A villanyt felcsavarták... s mire hunyorgó szemem hozzászokott az erős fényhez, a gróf, a médium és a két «professzor» már meg voltak bilincselve. — Hölgyeim és uraim — mondotta a rendőrtiszt, — önök veszedelmes nemzetközi tolvajbanda karmái közé kerültek. A hercegnő felsikoltott:

— A gyöngysorom... eltűnt.

— A pénzem... az ékszereim! — kiáltották a többiek is.

— Nem igaz! — bömbölte a «gróf».

A rendőrtiszt leintette:

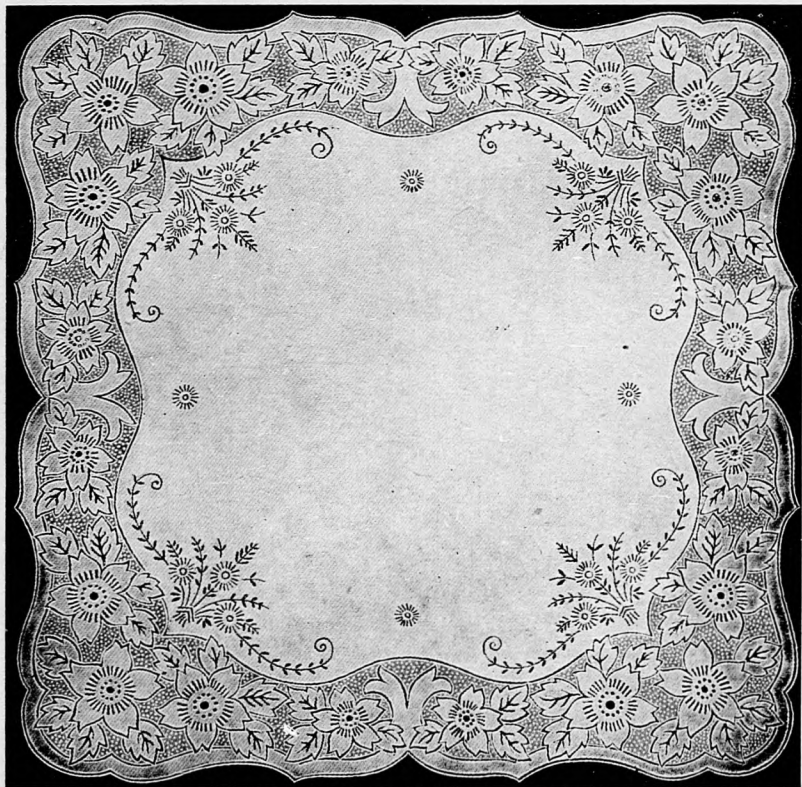
— Ne aggódjanak! Idejében érkezünk, meglesz minden érték... Holnap reggel jelentkezzenek a rendőrségen.

Másnap kora reggel már ott voltam a rendőrfőnökségen. Nekem a pénztárcám tűnt el, kétszáz ezer frankkal. A rendőrség azonban nem tudott semmiféle éjszakai razziáról. Sem lefoglalt ékszerekről. Castellani gróf valósággal dühöngött, amikor nagysokára előkerült.

— Én ordítottam, üvöltöttem, hogy a rendőrök támadtak ránk, ők vitték el az ékszereket... de nem hallgattak rám.

A kétszáz ezer frankom sohasem került elő... Hát ez volt az én találkozásom a spirítizmussal. Hja, igen... Castellanit és társait elbocsátották a rendőrségről. S csak másnap derült ki, hogy a cinkosai az egyenruhás állandőröknek. De akkor ők már árkon-bokron túl voltak.

Írta: J. Everly. Ford.: Vécsey Leó

Színes hímzésű milió. Beszerezhető a MUL Kézimunkaboltjában (VI., Teréz-körút 6.)

PÉNZ ÉS SZERELEM

Irta Fóthy János

Ez a kis történet ott játszódott le az «Egi és földi szerelem» festőjének, Tiziánnak városában, Velencében. Hőse Mario.

Mario liftboy volt a velencei szállodában, ahol a nyáron laktam. Aranyujtató, aranygombos fehér vászonruhában, fehér vászoncipőben álldogált egész nap a lift ajtóához támaszkodva, — kis fehér ellentengernagy a gyermekek jelmezbiálján. Néhány napig nem terjedt túl érintkezésünk a hivatalos formaszágokon.

— Buon giorno, signor — mondta, ha felvitt a liften a negyedik emeletre.

— Buon giorno, Mario — viszonzotam köszöntését, mert azt lehetetlen lett volna nem tudnom már az első napon is, hogyan hívják. Mario ide menj, Mario oda menj, Mario hozd le a signorát a harmadik tízbe, Mario hívj gondolát az amerikai úrnak — egész nap Mariót szalasztotta ide-oda a nagyszakállú zordon főportás. Egy délelőtti dolgom akadt valami utazási irodában és a kis térre, ahol az iroda van, eléggé szövevényes utcalabirintus vezet.

— Mario, kísérel el a signort — utasította a főportás a gyereket. Velencében, ha csak lehetséges, mindenhova magam megyek. Sehol a világon nem lehet olyan édesen mászkálni, mint itt. De most sietős volt a dolgom és szívesen vettem a kíséretet.

Mario, vakítóan fehér ellentengernagy jelmezében egy lépéssel előttem ment. Az a hanyag és mégis ritmikusan szép járása volt, amelyet úgy irigylek az ottani olaszoktól. Hidakon mentünk át, tisztárnak kistereken, szűk síkatorokon — megúntam a hallgatást.

— Hány éves vagy, Mario?

— Tizennégy, signor.

— Velencei vagy?

— Nem, signor. Itt a közelben, egy kis faluban lakik a mamám.

— Apád nincs?

— Nincs, signor. Meghalt.

— Régóta vagy a szállodában?

— Tíz hónapja, signor.

— Szeretsz a szállodában dolgozni?

— Igen.

— Sok a dolgod?

— Reggel hattól este tízig, félóra ebédszünettel délben.

— Azért vagy ilyen sápadt, sovány?

Mario rámnézett, világoskék szemeivel, csodálkozva.

— Nem tudom, signor, de lehet. Sokszor kicsit fáradt vagyok. — Megérkeztünk a kis térre, amely persze valamelyik szent nevét viseli: San Luca, San Toma, San Simone, már nem emlékszem.

— Megvárjam, signor, vagy visszamehetek? — kérdezte Mario.

— Csak menj, magam is visszatalálok — mondtam és egy lírát nyomtam Mario markába. — Végy magadnak csokoládét.

A gyerek szeme felcsillant. Mohón zsebébe csúsztatta a pénzt, megköszönte és fehér, törekény kis alakja már el is tűnt a zsibongó színes tömegben.

Mario pénzéhes — állapítottam meg magamban mosolyogva és beléptem az utazási irodába.

Ettől a naptól kezdve jóbarátok voltunk. Ha felvitt a liften, mindig megkérdeztem a gyerektől:

— Eleget ettél? Eleget aludtál?

Sosem kaptam más választ, csak ennyit:

— Sisignore... — és egy hálás kis mosolyt.

Volt a hotelnek egy kedves, barátságos titkárnője, aki észrevette, hogy Mario és én jóbarátok vagyunk.

— Nagyon derék gyerek — mondta a titkárnő —, elhinné róla, hogy egyszerű veneziai parasztfiú? Amikor idejött, azt sem tudta, hogy kell cipőben járni: és nézze meg most. Amellett jómodorú, szorgalmas, takarékos.

— Igen, már én is észrevettem, hogy szereti a pénzt — jegyeztem meg jókedvűen.

— Nem a pénzt. Az anyját, aki nagyon szegény és van még vagy féltucat gyereke.

Minden fillért, amit keres, megtakarít, vasárnap jön az anyja a faluból és Mario odaadja neki a heti keresetét az utolsó centesimőig.

Gondolatban bocsánatot kértem Mariótól a multkori «pénzéhes» jelzőért és most még jobban szerettem.

Egy nap angolok jöttek a szállodába, utazótársaság: egy hét Velencében. Öregek voltak legnagyobb részét, öreg hölgyek, öreg urak, öreg fiatalemberek. Csodálatos, hogy az angolok, amint elhagyják a szigetországot, megöregszenek. Annyi öreg angolt, mint Olaszországban, nem látni a brit világbirodalom egész területén, beleértve a dominiumokat. Csak egy valaki volt ebben az utazótársaságban fiatal, az a Lisbeth nevű kislány volt, akinek egy idősebb úr és egy idősebb hölgy tartozott.

Vélnétek: nagyszülei voltak. Nem: édes szülei...

— Lisbeth azonban annál fiatalabb volt, talán tizenkét-tizenhároméves és nagyon komisz. Ezenfelül aranyzőke, bodros haját viselt, szemtelen kis orrot, parányi piros bimbószáját, mosolygó szemeket és kacér ruhákat.

Csőppet sem voltam meglepve, hogy rögtön az első nap kikezdt Marióval. Attól pedig még kevésbé, hogy Mario — pillanatot se vesztegetve — beleszeretett Lisbethbe.

Szerelmes férfiakkal mindig kell egy önzetlen jóbarát, akinek kiöntsék szívük örömet, bánatát. Mario körül én töltöttem be ennek a lelki titkárnak megfizetelő szerepét. Persze, ez nem ment csak úgy magától. Eleinte csak azt vettem észre, hogy Mario kék szemei még a szokottnál is ábrándosabban néznek a világba és hogy

sápadt kis arca kipirul, amint Lisbeth fel-tűnik a láthatáron. De aztán egyszer vállatára fogtam, amint felvitt a liften.

— Csinos kislány ez a Lisbeth — kezdtem ravaszul.

— Sisignore — mondta Mario, sokkal nagyobb meggyőződéssel, mint amikor azt kérdeztem tőle, eleget evett és aludt-e?

Már nem nagyon emlékszem, hogyan folyt le közöttünk a beszélgetés, amíg eljutottunk Mario beismerő vallomásáig, csak azt tudom, hogy a gyerek homlokán apró kis verejtékcseppek gyöngyöztek és sovány arca hol lángvörös volt, hol fehér, mint a ruhája. Ettől a perctől kezdve mindenről tájékoztatott, ami szívét dulta.

Megtudtam például, hogy Lisbeth-et este, vacsora után, otthonhagyták szülei a szállodában és amíg ők a San Marco valamelyik kávéháza előtt zenét hallgatnak, Lisbethet Mario gondjaira bízák. Tíz óraker azután Lisbeth felmegy a szobájába, Mario pedig szintén aludni tér. De félkilenc és tíz között együtt látják el a liftszolgálatot — a szó legteljesebb értelmében ég és föld között lebegnek, nem mint más szerelmek, csak jelképesen.

Mást is megtudtam. Mikor Mario este felviszi Lisbeth-et az emeletre, a kislány leül a lift bársony pamlagjára és kijelenti, hogy ő bizony nem száll ki. Mario szívében a kötelesség és az érzellem ellentétes hullámai háborognak — a liftet le kell vinni a földszintre, viszont egyedül maradni a kislánnyal olyan jó, mit csináljon? Könyörögni kezd Lisbethnek, szálljon ki, persze olaszul. A kislány kineveti és csakazért nem száll ki, persze angolul. Odalenn dühösen rázza a lift rácsos ajtóit a portás.

Szür-rátétes gyermekkabátok

— Tegnap este pofont is kaptam tőle, — meséli Mario — de nem baj, Lisbethért szenvedtem...

... és elfordítja fejét. Úgy látom, mintha két szemei furcsán fényesek volnának.

Vásárnap bejön az anyja faluról. Mario ideges, szűkszájú, majdnem barátságatlan. Esik az eső, az angolok levelezőlapokat írnak az frószobában, Lisbeth fel-alá cikázik a hallban és Mario szemei izgatott kis grafikonját írják le a levegőben a kislány minden mozdulatának. Az ijedt, feketeruhás falusi mama mitsem sejtőn ostromolja kérdéseivel a fiút, aztán sóhajt egyet (minden anyja sóhajtással intézi el magában ilyenféle tanácstalanságait), átveszi a pénzt és elmegy. Az ajtónál még pár szót beszél a titkárnővel. Tőle tudom meg azután, hogy Mario feltűnően kevés pénzt adott át ezen a héten az anyjának.

— Mit csináltál a pénzzel? — fogom vallatóra Mariót. A gyerek hallgat. Lesütí szemeit.

— Donque? — sürgetem.

— Lisbetha fagyilaltot szeretne néha este. Szülei nincsenek itthon. Átmegek a gela-teriába és hozok neki.

— Legalább te is eszel belőle?

— Nem kínál meg — mondja dacosan.

Így folytatódik az idill, egy héti. Nézik egymást, összenevetnek, lifteznek, Mario olaszul beszél Lisbethhez, Lisbeth angolul beszél Marióhoz, nem érik egymást és mégis érik egymást — szabályos szerelem ez...

Közben egy Johnny is feltűnik a láthatáron, kis kövér szőke amerikai kamasz, akivel Lisbeth szintén kikezd az első percben, ami szintén nem meglepő. És ami még kevésbé meglepő: Mario szikrázó és tehetetlen gyűlölettel méregeti a lift mellől vetélytársát. Pedig nincs rá oka: Lisbeth szemmeláthatóan csak ugratni akarja Johnnyval, aki különben is mulya fráter, mint valami kiskorú Fatty az amerikai filmekben. De hát hol van az a szerelmes férfi, aki észrevenné, hogy a nő csak ugratni akarja? És nincs olyan mulya fráter a világon, akiben a szerelmes férfi ne lenne hajlandó vetélytársát látni...

— No, Mario, hogy állsz Lisbethával? — kérdem egyik nap a liftben.

Mario csak legyint.

— De hiszen szeret téged — mondom, fondorlatosan, hogy megint kiöntse a szívét. — Ó, signore, — és sóhajt —, mi vagyon Lisbethának? Játék. Időöltés... Si, si passatempo...

... olyan keserű a hangja, mint valami felnőtte...

— De legalább... legalább... adott-e már egy csókot? — kérdem zavartan és magam is elpirulok ettől az indiszkréciótól. Mario is elpirul. Elfordítja a fejét és halkon mondja:

— Tegnap este... mikor felvittem a szobáijához... és kinyitottam neki az ajtót... és orrom csúcsára... aztán nagyot nevetett és becsapta az ajtót előttem...

Én is nagyot nevetek: az orra csúcsára...

Csak Mario nem nevet.

Fehér vászonerítő, színes rátéttel. Beszerezhető a M. U. L. Kézimunkaboltjában.

Általában nem láttam többé nevetni. Egyik reggel fáradtan, szinte kábultan áll a liftnél, üres szemekkel révedezve maga elé. Lisbeth nem volt látható — mindent megértettem: az angolok elutaztak, letelt az egy hét.

Felvittem magamat a szobámba, pedig semmi dolgom nem volt odafenn, csak Marióval akartam beszélni.

— No, gyerek, hát elutaztak az angolok?

— Elutaztak — mondta tompán.

— No és? Milyen volt a bűcsű Lisbethától?

Mario nem felelt. Elnézett messze, furcsán összeráncolt homlokkal, összeszorított szájjal.

— Jó, ha nem akard megmondani, nem muszáj — és vállat vontam, jól megjátszott sértődöttséggel.

Ekkor felém fordította fejét Mario. Egész teste remegett, szűk kis melle zihált, arca fehérebb volt a ruhájánál, szeme száraz fényben égett:

— Tíz lírát adott... Tíz líra borralalótl... és felnevetett érdesen.

— Tíz lírát? Mit akarsz? Hiszen ez igen nagy pénz! — ujjongtam anyagiásan. — Hogy örül majd a mamád!

Mario rám nézett, soha életemben el nem felejttem ezt a pillantást. Megvetés volt benne, hogy még én, a jóbarát is ennyire félreértettem, de valami fojtott gyűlölet is ott lobogott a szemében, gyűlölet, nem tudom ki vagy mi iránt, — egyszerre olyan férfi, olyan olasz lett ebben a pillanatban a fehérruhás, fehérarcú szőke kislíu.

— Én ezt a pénzt a kanálisba dobtam — mondta sötéten, szinte fenyegetően, aztán megint a rendes liftboy-hangján — buon giorno, signore...

... mire megérthettem volna, mielőtt válaszolhattam volna, már lefelé zúgott vele a lift...

Délszláv közmondások

Az oroszlán-anya csak egyetlen oroszlán-kölyköt hoz világra, de — oroszlánt!

◆
Mindig könnyebben hiszik el az emberek a hazugságot, mint az — igazságot.

◆
Aki nyáron állandóan az árnyékot keresi, az télen — éhezni fog.

◆
Aki bódulatban él, arra is képes, hogy az — izzó vas után nyúljon és meg akarja fogni.

◆
Arany kulcsocskával ki lehet nyitni a legcsukottabb ércből készült kapukat is.

◆
Mit ér a legszebb gyöngylánc, ha fojtogatja a torkomat?!

◆
Asszony nép csak azt a titkot képes megírni, amit egyáltalán nem ismer.

◆
Aki nem bírja elviselni a füstöt, az ne is melegedjék a tűz mellett.

◆
A férfi a másik férjével együtt fogyasztson el egy teljes zsák lisztet, mielőtt azt merné mondani: «mi ismerjük egymást!.

Nyíró József FAVÁSÁR

A nagy urak úgy veszik a fát, hogy betelefonálnak a «Tüzija R. T.»-hoz s fél óra múlva már a melege mellett ölelgetik a szeretőjüket. Az olyan kisurak, mint én is, a Rórá-témise után kimennek a fapiacra, az istentelen hidegben ott táncolnak fél napig, s akkor is csak nagy fjíkával tudják beszerezni a tűzrevalót. Nagy tudományom van a favételnek. Az ember elsétál a szekerek között, de nem néz a fára, csak úgy a szemeszöre alul lesi ki, hogy melyik székér volna nekivaló. Most aztán azt kell megtudni, hogy milyen ember a gazdája. Azt, ahogyan mondani szokás, pofáról nehéz kitalálni, hanem ki kell tapogatni. Erre vannak jó és rossz módszerek. Sohasem szabad azt kérdezni, hogy: — «Eladó-e ez a fa, bácsi?» — mert a hosszú úton félig megfagyott, zuzmarás, mérges szegény ember erre azt feleli, hogy: «Minek a fészkes fenének hoztam volna másképpen ide!»

Valamivel jobb módszer, ha az ember megáll előtte, s mintha onokatestvére volna, bizalmasan és ismerősen aszondja: — No, fát hozott? — Mire a válasz: — Nem. Tetűt! — Ez a te embered... Hehehe! — kacagsz bután. — Jó kedve van, Áron bácsi! — Most jön az oldalvágás a fára. — Akkor is kied vakarón a fejit, mire ez a fa megszárad!

Hogy ez mit jelent, hirtelenében nem tudom megmagyarázni, de nem is kell, mert az ember felsattan:

— Ez a fa? Ilyen nincs több a piacon!
— Csak nem haragszik? — teszed fel átnokul a kérdést.
— Haragszik a kormány! — néz le az ember.

— Akkor mi az ára a fának?
— Meg se mondom, mert ha meghallja, mindjárt többet ígér érte.

Fittyentesz a kezefejével, s búcsúzkodik, mint aki itt hiába tölti a drága időt.

— Nem hússzal, de száz lejjel is többet adnék, ha ez fa volna... Na tartsa meg az Isten!

Az ember mérgesen a sapka felé dőf a mutatójával:

— Órízze meg az Isten magát is a szemevilágától!
Magyarul: — Vakulj meg, mert nem látod, hogy milyen jó fát szalasztasz el. Neked azonban eszedágában sincs elmenni, s csak a teheneig lépsz. Nem jó azonban félre nézni, mert mindjárt elütik a fát a kezéről a többi vevők.

Fiatalt, kövér, nehéz naaccsága lép most az emberhez és kényesen csicsergi:

— Mennyi a fa, bácsi?

— Kétszázhusz!

— Jaj be drága!

— Maga drága, lelkem kúsasszon!

A nagysága szokás szerint körüljárja a fát.

— Bogos ez a fa, bácsi.

— Ami bogos, annak van jó tüze.

Rámhungorít, vág a szemével, de nem tudom, hogy miért.

— Száználcvan adok érte! — alkuszik a nő.

— Annnyit ez az úr még a hajnalban ígért, — rázza a fejét a székely.

Annnyival szeretném én is megvenni a fát, de a nő könnyelmű. Attól félek, hogy többet talál ígérni. Lépre kell csalnom mindkettőjüket. Tudom, hogy a székely gyanakvó, s a magam dolgát sem akarom rontani. Azért a hölgy mellé állok.

— Adhatja, bátyám! Ez a hölgy túlságosan is megígerte az árát.

— Ugy-e kérem? — kap a segítségemre a nő és kedvesen rámpillant.

A nagysága szokás szerint leszólja a fát, hogy harmadosztályú, a kérge alatt megfőtt, nem hasogatták fel kellő időben, hogy nem ér semmit.

A székely csak mosolyog, s úgy tesz, mintha gyönyörködne a nőben.

— Eszem a száját, beh szépen szól!

— Ami igaz, az igaz! — gavallérokodom ismeretlenül.

Hamisan pislant, s hozzám lép.

— Nem az ön vásárlást rontom, uram?

— Dehogyné! — tiltakozom. — Én már letettem róla.

— Nekem se kell! — biggyeszi le az ajkát és elmegy.

— Sáj a dolgikot! — csudálkozik a székely. — Magok osztán értik egymást! Má nem csudálkozik, hogy nem kell a fám!

— Miért?

— E mellett a fehérség mellett fa nélkül es kitelelhet. Elvékonyodik a füle, de meg nem fázik.

A székely felnéz az égre, s nyugtalanodni kezd.

— Mi ketten hiába töltjük az időt!

— Száználcvan én is adok! — teszem az első ajánlatot.

— Egye fene, legyen kétszáz! Adja meg, tekéntetes úr, ha már mindenkit elijesztett.

Azért lettem «tekéntetes úr», hogy így tán ráigérek a fára.

— Legalább a vámot fizesse meg!

— Fizesse a segesvári hóhér! Hanem tudja mit? Legyen százkilencven!

Az ember szeme felszillan. Gondolkodik, tétováz, morog, végül elszomorodik.

— Adjon hát előpénzt!... Egye fene, első vevő, nem szalaszthatom el...

Közben a téhénkéket előkészíti az útra. A száz lej előleget megpökdösi, elteszi.

— Hova hajták a fával?

— Csak ide a vasúton túl, a Wesselényi-utcába!

— Hó! — állítja meg a tehenekeket. — Mé nem mondta, hogy a másvilágon lakik?...

Nincs mit csinálnia, mert az előpénzt elfogadta. Vagy visszaadja kétszeresen, vagy jönnie kell. Nem is szól hozzám az úton. Haladunk egymás mellett. A Bethlen-utcában, a törvénytörés előtt hirtelen megragadja a téhén szarvát.

— Valami baj van? — érdeklődöm.

— Bajnak elég baj! — morcoskodik. — Ide tízenegykor bé kéne hogy adjak valami idézetet, mert ha nem, csúful megbüntetnek. Lelkem tekéntetes úr, nem

állana meg addig a teheneke előtt, míg bé lépek vele?

— Hocci az ostort! — népieskedem. —

Menjen csak nyugodtan, de siessen!

— Ahogy eresztek, abba helybe jövök!

Pillanat alatt eltűnik a kapu mögött.

Még tetszik is nekem a dolog, hogy így segíthetek az én székely testvéremem. Orrom, fülem kék a hidegtől, szemem könnyezik és táncolok a teheneke előtt, hogy meg ne fagyjak. Eltelik félóra, eltelik egy óra, de az én emberem csak nem jön. Már cigarettázni se tudok, mert dermedt ujjaimmal képtelen vagyok sodorni.

Végre, — éppen a deket harangozták — idvezültem, mosolyogva kilép a kapun.

— Egy cseppet megvárakoztattam ugy-e?

De a tárgyalás elhúzódtott...

— Mit beszél? ... A tárgyaltas? ...

— Hát mért töltöttem volna másképpen a drága időt a törvénytörésen?

— Ha már engem nem tekintett, nézte volna ezt a két szegény állatot! Ezek bele-döglenek ebben a nagy hidegben.

— Nem lesz egyiküknek sem semmi baja

— nyugtat meg kétértelműen. — Én a marhákhöz értek.

— Legalább megnyerte-e a pert?

— Meg az állam, de én es kibúttam!

Recseg a székér a jó udvarhelyi kövezeten.

Egyszer csak az ember nem látom. Nyugtalanul keresni kezdtem a szememmel, s hát az egyik boltajtóból kiabál.

— Eregeljenek csak csendesen, mert mindjárt utólérem... Eppen csak veszek valamit, nehogy bezárják a boltot...

— Délután is ráér vásárolni!

A feleletet meg se várja. A méreg öl, de elhatározom, hogy többet nem álldogálok.

Aki megy, az halad. Mi is haza érkezünk.

— Hol a pokol fenekibe lopja a napot? — rivall rám a feleségem. — Egy száz fa nincs, amiből ebédet főzsek, dél elmúlt. s a gyermekeknek iskolába kell menniök.

— Mindjárt, mindjárt! — vigasztalom.

A székely azonban sehol sincs. Magamnak kell megoldanom a szekeret és behordanom a fát. Az ujjambegye fagyott hozzá.

de még néhány szalag fel is kellett vágnom.

Anyai tanács

élettapasztalaton alapszik.
Ezért ajánlja tájdzalmak
ellen a jótékony hatású

Pyramidon

tablettát

ÜSS A FEJEMRE!

Irta Péczely József

Úri társaság

Kapás Rozit táncba vitte a Jó Sadri...
 Ez csavarodott Kondás Andris ádámsutkájára hogy másnap a lányt meg se látta...
 Rozi lépkedett az árteki kútra. Fejféltartva, vállringatva. A reggeli friss szellő lágyan libegette a kötőjét, virágos szoknyájának a fodrát. Egy-egy kanna volt a két karján. Fejében meg az Andris. Hogy is lesz az őszön, amikor egy kenyérre kerülnek? Mert se hajlék, se egy talpalatnyi föld. Csak négy dolgos kéz. Lehet arra építeni a mai világban? Neki ugyan van ágya, sublótja, asztala, két keményfaszéke. De egyéb semmi. Talán jobb is volna, ha várnának a tavaszig...
 Andris éppen akkor lépett ki a kiskapun, amikor a lány a házuk elé ért.
 — Aggy Isten!
 Andris azonban, mint aki se hall, se lát. Félrefordította a fejét. Rozi megtorpant.
 Hát ezt mi leli? Bal lábbal kelt? Vagy tengőri herkentyűvel álmódott? Föl is kérdezte:
 — Tégd tán a kórság bánt?
 Andris csak úgy foghegyről: — Neköm beszélsz?
 — Nem is a kapuféljának!
 — Eltévészötted az atrect! Jó Sándor az illetős, akivel tennap kitáncoltad magad!
 — Hát az bánt?
 — Hát ha éppenséggel tunni akarod, most má nem bánt! Egy szikrát se! Ha úgy volna, összetörném a csontodat! Tudd mög! De még azt is, hogy ennekutána föl is út, le is út! S azzal már nyitotta a kiskaput s mindjárt csattanotta is be maga után...
 Rozi egy-két minutáig mint a sóbálvány. Allt egy helyben mozdulatlanul.
 Hát ennek az Andrisnak ő csak ennyi? Föl is út, le is út! Hogy fogadkozott hosszú esztendőknél át: „Egy életöm, egy halálom...“ Mindig ezt hajtogatta. Alig hogy az iskolát elhagyták, mint a jó bogács, úgy beleakaszkodott a szoknyájába. Mindig a nyomában. Kisgergette. Lesett utána. Esténként örökig támogatta a kapufélját. Fogta a kezét. Szorongatta. Kapkodott a dereka után. S ha egyszer-egyszer sikerült a szándéka, hát majd a frász törté. S itt van ni! „Föl is út, le is út!“ Ezt mondta neki.
 Féltekintett az égbe. Vajjon nem szakad le? Mert most, ha volna igazság, leszakadna!
 Hirtelen az vágódott a fejébe, hogy hátha csak komédiázott az Andris. Meg akarta ijeszteni. Szokták azt a legények. Ott áll a kiskapu mögött. Kuncog magában. S amikor majd elindul, amikor négyet, ötöt lép... utána ugrik.
 De elhaladt már a szomszéd házig s csak csukva maradt a kiskapu...
 Hát akkor most mi lesz? Se az ég nem szakadt le, se a kiskapu nem nyílt ki...
 Akkor este a Rozi nem vacsorázott. Próbált ugyan enni az anyja noszogatására, de egy falatot se bírt lenyelni. Az öregasszony meg is ijedt: — Beteg vagy?
 Rozi nem vállalta.
 — Akkor mi lelt?
 — Semmi!
 Az ágyban is úgy forgolódott hajnalig, mint rokkán a motolla. Közben átkozta magát, meg Jó Sándort is, aki olyan harmad-, negyed-unokatestvér az anyai öregapja után. Azért is engedett a kérésének, mert rokon. Ezt Andris bizonyára nem tudja...
 Hát másnap tudatára is ébredt Andris a való-szentigazságának. Maga Jó Sándor világosította föl. Nem lehetetlen, hogy ebben a Rozi is közbejárt. A piactéren találkoztak. Sándor azzal köszöntötte Andrist:
 — Aztán, hallod-e, engöm ki ne hagyjatok ám a lakodalomból!
 Andris első intrárára ürregetésnek vette a szót s már fogást keresett a somfajotján, amikor Sándor hozzáfűzte előbbi szavaihoz:
 — Mer a Rozi neköm onokatestvéréom!
 Erre a kijelentésre Andrisban egyszerre lehűpdedtek az indulatszülte lángok s kezét nyújtva a rokonnak, azt mondta:
 — Níz! Te máris móg vagy invitálva általam! Még pedig első vőfélynek, ha nem átalod! Sándor nagy, erős szavakkal bizonykodott, hogy ő éppenséggel nem átálja a fölajánlott tisztetséget, sőt kitüntetésnek veszi. Ezt be is bizonyította azzal, hogy Andrist karbafűzve behúzta a kis koszmába s ott egy liter sillerbotot fizetett, szódavízzel, melynek barátságos lecsorogtatása után igen jó hangulatban váltak el egymástól...
 Hát eddig csak eddig! De hogy lesz ezután? Hogy állítson be Rozihoz? Milyen neszszel? A nagy kérdőjelek valóságos tőtagát álltak Andris belsejében... „Tréjáltam!“ — Azt a kutya se hiszi el. „Részög voltam!“ — Azt se. Csak legalább azt ne mondta volna: „Föl is út, le is út!“ Ha ezt a Rozi szorosan veszi?... Hogy álljon most elibe? Csak megérdemelné, hogy valaki jó nagyot ütne a fejére...
 Ez lesz az! Odaáll a Rozi elébe. Kezébe adja a somfajotját s azt mondja: „Üss a fejemre!“ Úgy is történt.
 A nap már bukófényben volt, amikor Andris benyitott a Kapás-portára...
 Rozi a cserényajtóban állt s nem akart hinni a két szemének...
 Andris megállt előtte. Se szervusz, se aggy Isten, csak nyújtotta a botját:
 — Üss a fejemre!
 Ahogy mondta s ahogy ott állt magamegadóttan, abban benne volt minden: bűnbánat, sajnálkozás, kérdés, könyörgés... végtelen nagy szeretet...
 Rozi belezott Andris belsejébe. A botot átvette, de azonnyomban el is hajította:
 — Ne báncskul mi egymást... — petyegte egy kis fanyar mosollyal.
 Andris mellén erre a nem remélt szóra megpattogtak ötikéjén a gombok. Olyan melege lett egyszerre, hogy szinte megszédült. Ahelyett, hogy Rozi fejbevágtatna úgy, ahogy arra rászolgált, még azt mondja: „Ne báncskul mi egymást!“ Ez nagy adósság! De volta-keppen akkor érezte csak igazán, hogy milyen nagy, amikor Rozi odasimult a két karja alá... Mikor törleszti ezt le? Egy élet aligha lesz rá lelegendő!

A boldogság legszebb ünnepe zajlott le a Szilágyi Dezső-téri templomban, amikor Főméltóságú Urunk fia, vítez nagybányai Horthy István esküdött örök hűséget Edelsheim-Gyulai Ilona grófnőnek. Az ünnepélyes szertartáson ott dobogott tízmillió magyar hűséges szíve és a felhangzó ének szavával könyörgő imát küldött az Egek Úrához, hogy ajándékozza meg sok-sok boldogsággal az ifjú párt és az örömszülőket: Kormányzó Urunkat és Főméltóságú Hitvesét.

MŰVIRÁG, dísztoll, eredeti különleges-ségek, menyasszonyi koszorú és fátyol Grosznal, IV., Sütő-u. 1.

Hímen-hírek.
 Nemesjáci Gunda Katus szegedi kedves előfizetőnk a Jézus Társasági Atyák templomában oltárhoz vezette dr. Frischler Imre. — Nádasdy Erzsébet budapesti kedves előfizetőnk eljegyezte Oroszváry János. — Somosi Irma kedves előfizetőnk és Hajdú József örök hűséget esküdött a Diósgyőr-vasgyári ref. templomban. — Landau Ibolya budapesti kedves előfizetőnk feleségül vette Wollák Jenő. — Ottó Otília zirci kedves előfizetőnk eljegyezte Répás Román képvisített alerdész. — Világhy Ferenc és neje Mihályi Erzsébet leányát, Világhy Erzsébet csepeli áll. óvónő kedves előfizetőnk a kispesti ev. templomban oltárhoz vezette özv. Terplán Oszkárné fia, Terplán Dezső repülőgyári tisztviselő. Tanuk voltak: dr. Papp Sándor révkapitány és Terplán Sándor repülőmérnök. — Berkes Júlia kedves előfizetőnk feleségül vette Balogh Gyula MAV s. tiszt, Sellye. — Özv. Berta Józsefné pestszentlőrinci kedves előfizetőnk leányát, Máriát eljegyezte Schröder Alajos.

BIOMPIANI kozmetikai készítményeket használ minden sikkes dáma. Kapható: SMART perfumery. Bécsi-utca 9.

Angyalok érkezése.
 Dursy István levante-körzetparancsnok és neje Szijártó Piroksa nagydorogi kedves előfizetőnk boldogan jelentik, hogy házasságukat az Eg kislíval áldotta meg, aki a szent kereszttségben az István nevet kapta. Keresztszülők: Szijártó Margit Újdombóvár és Havasi István Debrecen. — Probst Rezső tanító és felesége Ginál Etelka somogyacsi kedves előfizetőnk örömmel tudatják, hogy kislányuk született, aki a szent keresztységben a Gabriella nevet kapta. Keresztszülők: Károly Gézáné Probst Erzsébet áll. el. isk. tanítónő és Károly Géza áll. el. isk. igazgatótanító. — Bercsenyi János és neje kisterenyői kedves előfizetőnk boldogan értesítenek, hogy kislányuk született, akit Miklós névre kereszteltek. — Purnczyk József rk. tanító és neje Fodor Erzsébet csorvási kedves előfizetőnk örömmel jelentik, hogy kis Évikéjük mellé a jó Isten fiúgyermekét küldött, aki a szent keresztységben az István József nevet kapta. — Borbély József cs. szv. t. őrmester és neje, debreceni kedves előfizetőnk boldogan közlik, hogy fiúgyermekük született, akit Miklós névre kereszteltek.

A közismert SEMLER cég mindennemű finom szöveteiben ma is nagy a választék.

Kérjük kedves Előfizetőinket, szíveskedjenek az előfizetési díjjal egyidejűleg az esedékes ajándékkönyv továbbítására 20 fillér portóköltiséget beküldeni, mert csak úgy adjuk póstára, ha a portódíjat előre megkapjuk.

Amerikai karrier

Az amerikai nő a világ legtalálékonyabb nője. Fantáziája utólérhetetlen, s — ami nőknél oly ritka — ez a fantázia nem az álom világába ragadja az óceánontúli asszonyt, hanem lent tartja a hétköznapban. Délibáb helyett dollárt kerget az amerikai nő, s ha a dollárt megszerezte, felül egy hajóra s nem nyugszik, amíg el nem ér azokra a helyekre, ahol valódi délribáb csalogatja az embert, nem álombeli. Hogy százféle sikerét e helyes sorrendben működő fantáziájának köszönheti, az kétségtelen. Ennek köszönheti, hogy különösebbnél különösebb pályákon boldogul. Am a sok érdekes karrier közül legérdekesebb Mary Stegneré, s legtanulságosabb is, mert mindennél ékeesebben illusztrálja, hogy az álomkergetés reménytelen dolog.

Mary Stegner festőnőnek készült. De csak éjjel. Nappal egy newyorki áruház élelmiszerosztályán dolgozott. Megtakarított garasaiból vásárolt festéket, vásznat, fizette a festőiskolát, mely magafajta szegény dolgozókat tanított éjjel.

Egy évig bírta az őrlempák fényét, egy évig a tizenhatórás munkát, aztán kidőlt, haza kellett mennie a szülői farmra. Néhány hónap alatt azonban annyira összeszedte magát, hogy a szabadban festegethetett. Az országút mentén ült, mikor megállt mögötte egy autó. Idős hölgy szállt ki belőle.

— Adja el ezt a képet, kisasszony, — mondta — ezen a tájon nőttem fel, legszebb emlékeim ide kötnék. Jóllesne, ha birtokomban lenne a képe — ... és Mary akkora összegért adta el a kis tájképet, hogy áthajózhatott Olaszországba, ahova kislánykora óta vágyott. Nyolc napot töltött Firenzében, jobbanmondva az Uffizi-képtárban, ahová nyitáskor állított be, s ahonnan záráskor távozott.

Newyorkba érve azonban visszatért az áruházba és soha többé nem vett kezébe ecsetet. — Olaszországban felismertem, hogy nem vagyok tehetséges — mondta ámuló rokonainak. — Nem kergetek délribábot... — s vidáman dolgozott az áruházban, ahol gyakran megbámulták remek ízlését. Nálánál senki sem tudta szebben elrendezni a gyümölcsöt, édeségeket. Még a rideg konzervdobozok is szebben hatottak, ha ő helyezte el őket a pulton. Egy napon reklámfényképész jelent meg az élelmiszerosztályon.

— Segíték megának — mondta Mary Stegner, s olyan csendeletet rakott a gép elé virág- ből, gyümölcsből, főzelékből, hogy a fényképész szeme-szája elállt.

— Szerződtem ön, kisasszony! — kiáltott, de Mary mosolygva utasította vissza a fényképész ajánlatát. Érdekes tervet forgatott fejében.

Megfigyelte, hogy reklámképeken, melyek Amerikában óriási szerepet játszanak, s amelyek nélkül a legszerényebb tápszer- vagy konzervgyáros se vergődhet zöldágra, halottan hatnak a húsok, tészták, cukorkák.

Festőszeme azonnal megállapította, hogy azért, mert papírmásé-modellekről fényképezik őket. (1925-öt írtak ekkor.) De ha az ember valódi ételeket fényképezne, megsütvé, megfőzve... — gondolta Mary — mindjárt másképp hatnának.

Hamisítatlan amerikai nő létre nem habozott soká. Bár kitűnően tudott főzni, beiratkozott a legjobb főzőiskolába, s egy vegyszertől megtanulta, hogy hatnak bizonyos vegyszerek a főzelékekre, húsokra. Mikor úgy gondolta, hogy „kitanult”, sütött egy gyönyörű tortát és ezüsttálra helyezte; sütött egy roastbeefet és fiatal főzelékekkel rakta körül; majd elhívott egy fényképészt, az ételeket lefényképezte és a képeket elvitte egy sütőporgyárhoz és egy híres konzervgyárhoz.

— Ugye, ezek másképp néznek ki, mint a papírmásé-eredetiek után készült felvételek? — Meghíszem azt! — nevetett a konzervkirály. — Az embernek folyik a nyála, ha rájuk néz...

... és kinyílik zsebében a pénztárcája! — tette hozzá a sütőporgyáros s Mary Stegner kis lakásának telefonja többé nem szünt meg csengetni. Négy-öt gyár kérte, hogy reklámképeik számára tésztákat, leveket, bonbonokat készítsen.

Azóta a gyönyörű amerikai ételek, melyeknek reklámképeire milliókat költenek évente a hirdető, mind a Stegner-konyhából kerülnek ki. Nem a régi piciny konyhából, persze nem onnan, ahol az első torta sült. Csodaszép, nagy, csempésfalú teremből, melyben megvan minden, amit a technika a konyhaművészet számára produkál.

A húsok, főzelékek, levek, torták, pástétomok, sütemények a konyhából nyíló műteremben kerülnek a fényképezőgépre.

A kezdet sok nehézsége, tapogatózása után Mary Stegner százfélét tanult — önmagától. Megtanulta, hogy — akár a hollywoodi sztár — a roastbeefet, a zöldborsót és társaikat is alapos kozmetikai műtétrek kell alávetni.

A zöldfőzelékeket például olajban kell fürösztetni, mielőtt fényképezik, mert az olajtól fényesebbé válnak. A sütemények mázát nem ehető, hanem ehető festőanyagokkal kell készíteni. Az ehető festékanyag ugyanis elváltozik a színes fényképezéshez szükséges túlnagy lámpafénytől. A húsoknak hirtelen, erős tűznél kell sülniök, ha a fényképész azt akarja, hogy mosolygósan hassanak a képen.

Am ezek a fogások csak a szintelen fényképekre értenők. Mióta a reklám áttért a színes képekre, Mary Stegnernek százféle új tapasztalatokat kellett szereznie, s új, elegáns teherautót, mely az ételeket a színes fényképműtermekbe viszi és hozza. Mary Stegner megtartja az ételeket, amelyeket fényképez. A felvétel után átsüti-főzi őket, mert valamennyi félig nyersen kerül a gép elé, s elküldi a szomszéd áruházba.

— Akkor vagyok legboldogabb, — mondta egy újságírónak, — ha kinézek az ablakon és látom, milyen pirosposzgak az árvám... Jót tesz nekik a kosztom. De Mary Stegner nem éri be azzal, hogy az árvákat táplálja. Elsőnek járul minden jótékony akcióhoz.

— Ugy veszem, — mondja, — hogy egy szelet hússal, egy kanál zöldborsóval kevesebbet főztem s kevesebbet fizettek nekem annyival, amennyit a szegényeknek adtam... Persze, ez csak tréfa. Mary Stegner nem a fényképezett anyag súlya szerint fizetik. Egy-egy főzésért száz dollárt kap és külön tantiémet, ha egy kép oly különösen jól sikerül, mint bizonyos habostortaképe, mely valósággal „klasszikusa” lett az amerikai reklámnak. Után, vonaton osztogatták, villanytranszparensok vetítették az égre s nem kisebb nagyságok bizonyították, mint a világrepülő Amelia Erhardt, Clark Gable és Roosevelteny, hogy évek óta rajongtak ezért a tortáért.

Bácskai Magda

Ezüstherceg

Sötétbe burkolt kis szobánkban ültünk. Kíváncsi holdfény kandikált be ránk. Egy pajkos fényfűv játszi jókedvében Elárasztotta arunk és ruhánk.

Olyan volt, mintha ezüst ömlött volna végig a tisztí egyenruhán. „Ezüstherceg!” — mondtam nevetve. „Ezüsthercegnő!” — csókoltd reám.

És oly boldogok, olyan büszkék voltunk! Alig lehetett bírni énelem. Csak hosszas kérés, könyörgés után Nyujtottam csókra fenséges kezem.

Neveltünk édes, önfeléd kacajjal. Mondd, ki volt nálunk akkor boldogabb? De hirtelen... egy ijedt rebbéssel Hozzad simultam, átkaroltalak:

„Édes párom, te, ki egy hosszú éltén Vezets kézfogva végig éngemet. Kérem az e bájos pillanatham: Órizd meg ezt a boldog énedet!

Ha múltak majd gondbarázdás évek És sorsunk útján rémek szertészét... Ijesztő árnyuk nem rettenthet vissza, Csak fogjuk mindig egymás két kezét.

Mikor hajunk már hófehérre őszül: „Ezüstherceg” igazán úgy leszel. Úgy-e akkor is hercegnőd leszel? S miat most teszed, az öledbe veszel?”

Te szóltan néztl és úgy tetszett, mintha Gyémánt szikrázott volna szemeden. Könnycsepp volt... igen... megértettelek És megnyugodtam — „Ezüsthercegem!”

A kíváncsi hold — mondjam-e hát tovább...? Diszkrét mosollyal hagyta el a szobát...

Szinok Margit.

1. Vászorruha sárközi himzéssel. 2. Princesszabású ruhu pozsonyi himzéssel

SZÍNHÁZ ÉS IRODALOM

Hóry László levele

„Ki a harmadik?”

Irta Kárpáti Aurél

Begovics Milán horvát író színművének — amelyet a Nemzeti Kamaraszínház mutatott be — mindössze két szereplője van, Marko és Giga: férj és feleség, akik az egy-szálon futó, vékony történet elején nyolcesztendei különélés után találkoznak össze — egyetlen estére. A férj, egykor kiváló számtanár, valahol Mongóliában volt hadifogoly s váratlanul érkezik haza Zágrábba, ahol fiatal, szép feleségét udvarlótól körülveve találja, mint hajdan Odysseus Penelopét. Markót hosszú távolléte alatt folyton az a kínzó gondolat gyötörte: vajjon hű maradt-e hozzá otthon az asszony, míg ő maga a messzi ázsiai steppéken hiába epedt utána izzó szerelemmel, kissé megalázó lovagi szolgálatokat teljesítve egy bővérű mongol úrnő özvegyi házában. A hadifogság kezdetlen évei meglehetősen eldurvították. De kiváltkép féltékenységet növelték nagyra, amelynek önkínzó rohamai valósággal lelki-beteggé tették. Féltékenysége egyrészt a saját hütlensége miatt érzett lelkiismeretfurdalásból, másrészt és főképp iszákos apjától örökölt lelki terheltségéből táplálkozik, — nem szólván arról, hogy hazakerületekor csakugyan számos „gyanus” mozzanat árulkodó jeleire bukkan felesége körül. Pedig az asszony ártatlan. Tiszán megőrizte hitvesi hűségét férje iránt. Igaz, vannak udvarlói, ezeket azonban eddig visszaszította. Viszont az is igaz, hogy elfáradva a mind reménytelenebb, hosszú várakozás magános évei alatt, közben férjét holtá nyilvánította s mármár új házasságot készül kötni, amikor Marko mintegy végszóra betoppan. Am Giga azért most is szereti az urát, bár az író e tekintetben nézőit majdnem olyan sokáig bizonytalanságban hagyja, akár magát a féltékeny férjet. Marko persze a terhelő látszat nyomán egy-kettőre felépíti képzetében a csalás tényét, a hütlenségek fantasztikus sorozatát s a legszörnyetesebb vádakkal illeti feleségét, kivált miután alaposan bepálinkázott. Giga kétségbeesetten védekezik, de az egyre jobban elharapódzó rögeszmével szemben tehetetlennek bizonyul: „kézzelfogható” bizonyíték híján misem tud bebizonyítani. Marko vad és esztelen, önémesztő féltékenységgel így két felvonáson keresztül gyötéri szerencsétlen feleségét, majd egy meglepő fordulattal — elhunyt apósa ráhagyott levelét elolvastva — teljes „bizonyosságot” szerez az asszony fizikai ártatlansága felől. Mert őt csak ez érdekli. Az eszébe sem jut, hogy Giga érzelmileg, szívében is hű maradt-e hozzá? Most azonban a vérig sértett asszony, amikor „felszabadult” férje boldog, mámoros örömmel akarja karjai közé kapni, egyszerre kiábrándul. Megutálja Markót. Önérzete fellázad a sok elszenvedett durvaság, a feléje közelítő testi mohóság lealázása ellen s keserű dühében maga vádolja magát mindazzal a gyalázatossággal, amivel előbb az ura gyanusította. Mikor pedig Marko elvakultan, erőszakkal támad rá, lehetetlen helyzetéből nem talál más szabadulást, mint hogy férjét lelövi.

Begovics háromfelvonásos darabja látványosan egészen egyéni színezetű, különleges családi dráma. Szinte bizalmas magánügy. Egy patológikus eset dramaturgiailag tökéletesen kiemelt története, amelynek alapja az alaptalan féltékenység. Más szenvedélyszál még kísértő mellékeseleményként sem szövődik bele a dialógussorozat mögött megbúvó, szikár, belső cselekménybe. Ez a tudatos szerkezeti leszűkíttség bizonyára nem közönséges írói igényességre és tehetségre vall. Maga a színmű azonban alig győz meg bennünket afelől, hogy tudtán szükségképp színpadra kíváncsi. Párbeszédei ugyan feszültek, helyzeti fordulatok s motívumai hatásosak, a néző mégsem tud meg szabadulni attól az érzéstől, hogy az egészet épp ilyen jól, sőt talán még jobban meg lehetett volna írni regény formájában. Legfőképp azért, mert a regény mindenesetre többet bír el a szakadatlan lélekanalízis fázisú megterheléséből egyhangúság és elernyedés nélkül, mint a dráma. Ebből következőleg: a darab — bár a színpad kínálkozó lehetőségeit elég ügyesen kihasználja — inkább írói, mintsem kifejezetten drámaírói készségről tanuskodik. Az egészen valami tétlenszerű kigondoltság, mondjuk stadium-íz érzik. Homlokzatán zavarólag üt át a keresztmetszet szerkezeti rajza, a nagyon is céltudatos szándékosság és számító tervertség árulkodó jegye. Egyszóval: Begovics darabja meggyőzőbb bizonyosságot tesz a dramaturg, mint a költő mellett, jóllehet vannak jelenetei, amelyek finomságokkal egyáltalán nem hagynak kétségben a szerző író-volta felől. S az sem utolsó erénye ennek a tipikus lélektani drámának, hogy gazdagon árnyalt érzelmi játékskálát kínál a színész számára, amit a kitűnő előadás mindkét szereplője hibátlanul meg is szolgáltattott.

Kiss Ferenc művészi pályájának egyik legfelejthetelenebb emléke marad nagyszerű Marko-alakítása. Ez az öntépi viaskodásban egyre újabb lelki sebeket fölvérző, megrendítően emberi, bensőségesen élményített figura, szuggesztív játékában szinte monumentálissá nőtt. Egyformán megvolt benne a részletező realizmus hitelessége, a szordinós lefogottság, a féltanosok dús árnyalása és az egységbe kötött nagyvonalúság. Nemes művészi mértéktartása, különösen a patológikus vonások s nyers indulatkitörések lefokozásában érvényesült rendkívül szerencsés. Tökéletes Anna — Giga névén szerepében — méltó partnere volt. A boldogtalan asszony hol megalázkodik, hol sértetten felhorgad, fojtott szenvedélyt és a szó szoros értelmében vett „színjátszó” szenvedését csodálatos közvetlenséggel érzékeltette. Játék- és hangváltását a természetes könnyedség épűgy jellemezte, mint az érzelmi regiszter följényszerű biztos alkalmazása. Megint meggyőzőt róla, hogy a klasszikus feladatnak megoldására hivatott nagy tragika minden külső-belső adottságával rendelkezik. Kettejük játékának tökéletes egybefonódása pedig nemcsak a rejtejt kapcsolatok szerveségét hangsúlyozta, hanem a kamarajáték igazi stílusát is. Azt a ritkasépgy színházi élményt, amely itt valóban éltető lelke volt az előadásnak. A rendezés gondos munkáját Táray Ferenc a legkomolyabb elismerésre méltó módon végezte. Jáschik Almosné színpadképe izlées, Orbók Attila fordítása gördülékeny.

Két, nem mindennapi külföldi, mondhatnám egzotikus magyar karrier részleteiről számolhatok be a héten. Nagy Árpád, Nagy Dezso nyugalmazott miniszteri tanácsos fia, néhány év előtt a bécsi konzuli akadémiát végezte. Legjobb barátja volt Hötzenendorfi Konrád fia, akivel gyakran tettek kirándulásokat autóval a város környékére. Egy alkalommal kocsijuk hevesen összeütközött egy amerikai rendszámú autóval, amelyben, mint később kiderült, a chilei illami salétrom- és acélbányák vezérigazgatója ült leányával. A két megsebesült konzulakadémikus, amikor autójára roncsai közül végre előmászott, a sebesült délamerikai lányt részesítette első segélyben. Ez annyira meghatotta a leány apját, hogy később a fiúkat meghívta Párizsba, majd vezető állást ajánlott fel a hatalmas vállalatnál részükre. Először a Hötzenendorfi Konrád-fiú utazott ki Chilébe, de később, amikor tőle biztató levelek érkeztek, Nagy Árpád is követte. Ma mindketten felelősségteljes vezető állást töltenek be.

Csitáry Emil dr. székesfehérvári polgármester a napokban egy banketten a város «háziorvosának» nevezte Hóman Bálint kultuszminisztert, Székesfehérvár képviselőjét. Az elnevezés annak az apropóiából született meg, hogy a minisztert a szegedi egyetem orvoskara díszdoktorrá választotta legutóbb.

Széchenyi Rika grófnőt, néhai ifj. Széchenyi Rezső gróf és felesége Liphay Jozefa báróné leányát a napokban vezette oltárhoz a budapesti jaáki kápolnában Dóry Jenő, a Külkereskedelmi Hivatal főtisztviselője.

Egressy György dr. tb. szolgabíró, vármegyei fogalmazó, eljegyezte Grábner Erna okleveles gazdát, Grábner Emilnek, a mosonóvári mezőgazdasági kísérleti állomás igazgatójának leányát.

Tamás Ferenc, Filótás Lili sógára, egy amerikai baráti társasággal földközi utazáson vett részt. Ennek során eljutott Tahitiba, ahol az ottani holland főkonzul rendkívül rokonszenvesnek találta és rövid ismeretség után felajánlotta, hogy egy esztendőig helyettesítse őt hatalmas export-import vállalatnál, azáltal szeretne hazajönni Európába, hol hosszú idő óta nem járt. Tamás Ferenc a rábízott feladatnak oly tökéletesen megfelelt, hogy a holland főkonzul azóta sem tért vissza a gyarmatra, sőt időközben társtulajdonosá tette a magyar fiatalembert a vállalatban. A közelmúltban Tamás tiszteletbeli holland konzuli címet kapott.

Szem-ráncok ellen

a szem körüli bőr táplálására és konzerválására

Dr. HÁRNIK-féle

SZEMHÉJOLAJ

3.—P

Kapható: TÖRÖK PATIKA kozmetikai osztályán
Budapest, VI., Király-utca 12.

A formosai leány

R E G É N Y I R T A P A U L D E C H A U D

IX.

Mikor Bernard Mr. Young szobájába lépett, a fakír üvegfiolákat tüntetett el.
— Megijesztettem, Mr. Young? — kérdezte gúnyosan Bernard. — Úgy látom, fontos munkában zavarom. Látom, levelet írt.
— Nem szeretem, ha rámtörnek! — válaszolta a fakír.
Bernard tapintatlan kíváncsisággal nyult a levél után. Mr. Young elkapta a kezét.
— Vigyázzon! Ha hozzá ér ehhez a borítékhoz, úgy két órán belül már semmiféle orvosi tudomány meg nem menti. Gyilkolóbb az arzénnél.
— Dubreuilre akar hajítavadászatot folytatni, vagy Amyrát akarja vizontlátáni?
— Ahol Dubreuil van, ott van Amyra is!
— És ha én azt mondanám, hogy tévedhet is. Maga a szöktetés után alig egy órával már ott volt Dubreuil lakásán és Amyrát nem látta. Talán valaki más a szöktető.
— Mister Bernard, ne feszítse túl az idegeimet. Ön tud valamit, csak titkolja.
— Hát igen, egyről-másról tudok. Csak türelem. Előbb dobja a tűzbe azt a mérgezett levelet. Azután beszélhetünk okosan.
Young elzárta a veszedelmes tartalmú üvegcséket és a levelet a kandallóba dobta.
— Ide figyeljen — mondta Bernard, — ma délelőtt dolgom volt egy bizonyos Mr. Carlinnél. Mondhatom, különös kincseket rejtget a lakásán. Így például egy festményt, amelynek értékét egymillió frankra becsülik. Én a kép miatt voltam ott. Érdekelve vagyok benne. De ez nem tartozik magára. Érdekesebb az, hogy mikor távozni akartam, véletlenül rossz ajtót nyitottam ki és ebben a szobában nagy meglepetésemre miss Amyrát pillantottam meg.
— Amyrát? Kérem, jöjjön, menjünk oda azonnal!
— Már mondtam, hogy hidegvér és semmi sietés. Párizsban vagyunk, ahol nem lehet csak úgy kényre-kezdvre beállítani egy úriember lakásába. Különben is, ha jól éretem a multkor, maga nem szeretné a rendőrség beavatkozását?
— De hát akkor hogy tudhatók meg, hogyan került miss Amyra Carlin lakására?
— Szerencsére mindig akadnak barátságos inasok, akikről sokat megtudhat az ember. Az a Robert nevű inas, akit Carlinnél láttam, határozottan tetszik nekem. A mi emberünk. Most felhívom telefonon. Uri házban az inas jelenkezik.
Bernard kikereste a telefonkönyvben Carlin számát és felhívta.
— Halló, Monsieur Carlin lakása?
— Igen, itt az inas!
— Éppen magával akarok beszélni. Bernard igazgató vagyok. Mondja, barátom, van magának holnap ideje? Egy kis megbeszélési valóm lenne. Szépen kereshet rajta. Szóval holnap este tizenkettőkor a Rotondeban várom.
— Ott leszek, uram!
— Rendben van. A vizontlátásra.
— Miért nem mára adott találkozót? — kérdezte igazgató Young.
— Taktika, barátom. Holnapig a fiú izgul, találgat, lelkileg megpuhul. Azt már tudja, hogy az ügyből haszna lesz. Beleéli magát a pénzkeresésbe és terveket sző, hogy mit csinál a váratlanul ölébe pottyant összeggel. Minél többet fantáziál a pénzről, melynek előre örül, annál könnyebb a dolgunk.

A Rotonde. Művészek és álművészek találkozóhelye.
Bernard megmondta a pincérnek, hogy egy fiatalember fogja keresni. Éjfél után megérkezett Robert.
— Jó estét, Robert úr. Foglaljon helyet az asztalomnál. Mit parancsol? Bort? Likőrt?
— Talán egy cocktailt!
— Nagyon helyes! Pincér, egy cocktailt!
— Égek uram a kíváncsiságtól, hogy mivel lehetek szolgálatára?
— Tulajdonképpen nem is nagy dolog.
— Ne is folytassa, uram. Ugyis tudom, hogy miről lehet szó. A képről!
— Maga nagyon okos ember, Robert úr! Egyelőre csak tájékozódni szeretnék, hogyan áll a dolog? Nem ígérte még Carlin úr senkinek sem el?
— Tudtommal nem!
— De ezért, képelem, sok ajánlatot kap!
— Nem győzzük kidobni a jelentkezőket! Uraságodnak szerencséje volt. Most sem tudom, hogyan tudott bejutni. Persze, azt hittük, hogy detektív.
Robert titokzatos arcot vágott és közelebb hajolt Bernardhoz.
— Azt mondják, nem egészen tiszta ez az ügy. Olvastam a lapokban, hogy milyen pert akasztott Rocher mester a gazdám nyakába.
— Tulajdonképpen ki világosította fel Carlin urat arról, hogy milyen nagy értékű műremekeket vásárolt?
— Hát a barátja, Dubreuil úr, a Louvre igazgatója.
Bernardnak nagy önruralomra volt szüksége, hogy le ne essen a székről izgalomában. Megvult a magyarázata, hogyan került Amyra Carlin házába.
— Mondja, kedves Robert úr, mit gondol, hogyan lehetne a kép birtokába jutni? Maga bizonyára tudja, mit tervez Carlin úr? Kinek akarja eladni?
— Úgy tudom, még nem határozott.
— Aha! Bizonyára a felesége is beleavatkozik az eladásba.
— A felesége? Carlin úr nőlen!
— Mit beszél? De hiszen bájos fiatal asszonykát láttam a másik szobában.
— Carlin úr bemutatta önnek?
— Véletlenül nyitottam be. Kicsoda az a remek teremtés?
— Erről nem nyilatkozhatom.
— Szóval diszkrét ügy. Titkos kis szerelem?

— A gazdám szigorúan megtiltotta, hogy erről bárkinek is beszéljek.
— És mennyit kapott diszkréciójáért?
— Száz frankot. És egy másik úrtól ugyancsak száz frankot.
— En pedig, mint harmadik úr, akinek az indiszkréció az érdeke, négyszáz frankot ajánlok fel.
— Nohát, hogy én milyen ostoba vagyok! Mondhatom, jól a falhoz állított! Lám, csak kiderül, hogy a hölgy ügyében nyomoz. Hát mégis csak detektív. Mingyárt gondoltam, hogy itt is valami titok lappang a háttérben. Nem tetszett nekem a dolog.
— Mi nem tetszett?
— Ez már a négyszáz frankba esik... Bernard átadta a pénzt.
— No, most beszéljen, Robert úr.
— Csak azt akarom mondani, hogy nyugtassa meg a megbízóit. Megmondhatom, hogy a zárdában nem vigyázhatnának jobban erre a hölgyre, mint a gazdám. Esküszöm, még csak nem is udvarol neki. Képzelle, a gazdám annyira vigyáz a hölgy erejére, hogy már nem is mer vele egy fedél alatt lakni. Ő megy el. Lyonba utazik és addig marad ott, amíg a hölgynek valahol alkalmas lakást nem találnak. Addig egyedül marad Carlin úr lakásában.
— De hiszen maga is ott lesz?
— Hát ez éppen a mulatságos. Képzelle, a gazdám féltékeny rám. Arra az időre, amíg Lyonban lesz, engem is szabadságra. Gazdasszonyt keres a hölgy számára.
— Robert úr, — mondotta Bernard, — remélem, nincs még betöltve az a gazdasszonyi állás?
— Nem még. Hiszen a nagyszágos úr csak ma délelőtt szolt és Cochardné, aki a világ legravaszabb teremtése, nem sietet az ajánlással. Megvárja, ki ígér többet az állásért.
— Tudja mit, Robert úr? Keressen ezen is maga. Én szívesen juttatok önnek még kétszáz frankot, ha ebbe az állásba egyik elszegényedett özvegyasszony néniét juttatja.
— A néneimet? Melyiket?
— Majd holnap bemutatom magának!
— Vagy úgy? Szóval, megfigyelés?
— Igen. A legártatlanabb.
— Azt hiszem, ezt igazán megtehetem, ámbar bevallom, egy kis lelkiismeret-furdalásom van.
— Tudja mit, ezért is négyszáz frankot fizetek!
— Rendben van. Holnap reggel kilencor jöjjön az asszony. Majd én bemutatom a nagyszágos úrnak.
— Ott lesz. És nyugodt lehet. Nem lesz semmi baj a dologból.
— Nem is lehet. Hiszen Dubreuil úr naponta ellenőrzi, hogy mi van a hölgygyel? A legkisebb panasz esetén repülni fog az ön gazdaasszonya.
— Kezeskedem érte. Tehát holnap reggel jelentkezik magánál madame Thérèse. Ha felfogadják, úgy azonnal ki is fizeti magának a megbeszélte összeget! Mikor Bernard hazaérkezett, Young ébren várta.
— Nos, mit végzett, Mister Bernard?
— Minden rendben van. Megégetem, hogy sokkal hamarabb fogja vizontlátani Miss Amyrát, semmint remélni mert volna. Negyvennyolc órán belül a hatalmában lesz.
— Igazán? Komolyan beszél?
Young szeme felcsillogott.
— Csak még egyszer álljak vele szemtől szemben. Soha többé, semmiféle erővel tőlem el nem rabolható! (Folyt. köv.)

HÁZTARTÁS

Májpüré leves. ¼ kg sertés- vagy borjúmájat szeletekre vágunk, 1 kanál zsírral, 1 vöröshagymával pároljuk, 1 kanál zsírral rántást készítünk, zöldséges vízzel feleresztjük, a hagymás májat ledaráljuk és a levesbe tesszük, kevés sót, borst adunk bele, felforraljuk, pirított kenyérkockákkal tálaljuk.

Előétel, töltött gomba. 12 darab nagy champignonombát veszünk, megtisztítjuk, jól kimossuk, hogy homokos ne legyen, a szárát levágjuk és az egészet forró vízbe tesszük, amelybe egy fél citrom levét belenyomtuk és a forrástól 4 percig hagyjuk főni. Kivesszük a vízből a gombát és hűlni hagyjuk. A gomba szárát vékony, apró szeletekre vágjuk, 30 dkg magyar sonkát ledarálunk és az apróra vágott gombát hozzá keverjük, kevés fekete borssal és 2 kanál majonézzel jól eldolgozzuk és a kihűlt gombára ráhelyezzük a töltelékkel, tojás formára alakítjuk. Tátra rakjuk, majonézzel leöntjük, minden gombát snidlinggel jól behintünk és külön adunk hozzá tartármártást.

Tejfeles paprikás harsca. A harscsának a hasa alatt lévő farkrészből veszünk, mert ebben a részében nincsen szálla. A húst három ujjnyi hosszú darabokra felvágjuk és gyengén besózzuk. Az edényben felolvasztunk egy kanálnyi zsírt, teszünk bele egy kisebb hagsmát finomra vágva és szép sárgára megsütjük benne, azután öntünk rá egy fél borospohár vizet, megsózzuk, teszünk bele egy kávéskanálnyit édes rózsapaprikát, a halszeleteket bele tesszük és adunk bele három deci jó tejfelt. Az edényt beföldjük, lassú tűznél főzzük, az edényt megrázogatjuk, mert keverni nem szabad. Ha félóra múlva a húsból felszálló gőz tapad a fóljára tartott tenyérhez, a hal kész.

Paradicsomos csirke. A megtisztított, felvagdalt fiatal csirkét megpároljuk petrezselymes zsírban. Egy kg paradicsomot megfőzünk, szítán áttörjük. A megsült csirkét két evőkanál finom liszttel meghintjük, a paradicsomlével felöntjük, fel főzzük, tetszés szerint sózzuk és édesítjük. Végül tejfölt adunk bele és újból fel főzzük.

Töltött kalarábélevelek. Fialat zöldkalarábélevelet veszünk, szárát levágjuk, forró vízzel leforrázzuk és félóráig vízben hagyjuk. A tölteléknek valót kiválogatjuk és félretesszük, a többit összegöngyölve metéltre vágjuk. Egy fazékban sós vízben főzünk dagadó sertéshúst, a metéltre vágott levelet beletesszük és a hússal együtt megfőzzük. Ez alatt sertéshúst darálunk, adunk bele rizst, sót, törött borst, egy tojást és a leveleket megtöltjük vele és mielőtt a hús és felvagdalt kalarábélevél megfőne, a töltelékeket is belerakjuk és együtt főzzük meg. Végül rántást készítünk, kevés hideg vízzel feleresztjük, majd a kalarábé levélrel és ha a hús megfőtt, a töltelékkel együtt kivesszük, a rántást beletöltjük és felforraljuk. Teszünk bele egy csomó apróra vágott zöldkaporot és tálalás előtt 2 deci tejfölt. A sertéshúst darabokra vágjuk és a töltelékkel felváltva tesszük a felhalmozott kalarábélevélrel együtt a tetejére.

Tésztareceptek

Túrósrétes krémes módjára. 2 rétesnek való tésztát készítünk és míg a tészta pihen, 1 kg túrót átpasszírozunk, 10 dkg vaját, 10 dkg megmosott mazsolát, fél-liter jó sűrű tejfölt, 5 tojás sárgáját, egy evőkanál lisztet, cukrot ízlés szerint és végül 5 tojás kemény habját adunk hozzá. A rétestésztát egyszerre két asztalon kinyújtjuk és ha megsikkadt, olvasztott zsírral vagy vajjal behintjük, szelelt felhajtjuk és tepsinagyságú darabokra vágjuk. Az egyik rétestészta leveleit a kikenetepsibe rakjuk, minden levelet kevés porcukorral behintjük, a töltelékét rátesszük és a másik rétest ugyanígy tepsinagyságúra vágjuk és a töltelékre tesszük a tetejét olvasztott vajjal megkenjük, pirosra sütjük. Ha megsült, még azon forrón vaniliás cukorral behintjük és négyzögdarabokra felvágjuk.

Tálbanfőtt eper. Fél liter tejet felforralunk, 6 tojás sárgáját 6 kanál cukorral ¼ óráig jól elkavarunk, azután teszünk bele 6 kanál lisztet. A forró tejet folytonos kavarással mellett öntsük a tojásos cukros lisztbe. E keverékbe adjunk egy egész citrom levét és végül tegyük bele egy liter szítán áttört friss epret. A tojás fehérjét kemény habbá verjük fel és keverjük az előbbi masszához. Egy formát vajjal kikenünk, liszttel hintünk be, öntsük bele az epres vegyületet, jó forró sütőben félóráig sütjük, rögtön tálaljuk, mert könnyen összeesik.

Talkedli. 2 deci tejszín, 6 tojás sárgája, 1 kanál cukor, kis só, 6 tetézett kanál liszt, jó simára keverjük és utóljára 6 tojás fehérjét adunk hozzá. Talkedli sütőben sütjük, ízzel tálaljuk. Akkor készítsük, ha pár perc múlva tálaljuk.

É T R E N D

1940 MÁJUS 21-TŐL MÁJUS 31-IG.

- 1. KEDD.** Ebéd: tyúklevés eperlevéltésztával, főttúsz, sós kamartás, rizskörítés, palacsintapudding. **Vacsora:** gombás omllette, körített liptói, retek, pároljsaláta.
- 2. SZERDA.** Ebéd: spargaleves, töltött borjúmél, salátafőzelék, talkedli ízzel. **Vacsora:** kirántott kalarábéselet tükörtojással, fejesaláta, gyümölcs.
- 3. CSÜTÖRTÖK.** Ebéd: zöldborsólevés, kirántott sertéskaraj, parajfőzelék, mandularétes. **Vacsora:** sertésmájpástétom, öntöttsaláta, kompót.
- 4. PÉNTEK.** Ebéd: burgonyaleves, daramelett. **Vacsora:** halpaprikás, vegyes sajt, gyümölcs.
- 5. SZOMBAT.** Ebéd: sóskafeves, borjútekeres, kalarábéfőzelék, darázsízsek. **Vacsora:** túró, tejfel, retek, sajt, kompót.
- 6. VASÁRNAP.** Ebéd: raguleves, rakottspárga, sültcsirke tejfellel, zöldborsófőzelék, Pisingertorta. **Vacsora:** magyar sonka, vegyes saláta, sajt, gyümölcs.
- 7. HÉTFŐ.** Ebéd: zöldségleves rizzsel, tárkonyos búrány, burgonyamélt körítés, gyümölcs. **Vacsora:** gomba tojással, uborka, déiről metélt, gyümölcs.
- 8. KEDD.** Ebéd: paradicsomleves, vagdalt-csecsenye, spargafőzelék, lekváros csodakifli. **Vacsora:** sonkás makaróni, fejesaláta, sajt, retek.
- 9. SZERDA.** Ebéd: húsvéles daragaluskával, főtt-hús, céklamártás, pároltburgonya, túróslépné kaprosan. **Vacsora:** aludtjel, vaj, keménytojás, retek, gyümölcs.
- 10. CSÜTÖRTÖK.** Ebéd: cellerkrémleves, töltike egresmártással, buktia ízzel töltve. **Vacsora:** virsli mártásban, burgonyával, vegyes kompót.
- 11. PÉNTEK.** Ebéd: kőménymagleves, lekváros-derele. **Vacsora:** kirántott hal, burgonyasaláta, sajt, retek, gyümölcs.

Szeplők ellen
továbbá
májfoltok, pörsenések ellen

Crème Montreuil Edy

RENE MONTREUIL, PÁRIZS.

BIZTOS! GYORS! KELLEMES!

Kapható minden előkelő szaküzletben!

Magyarországon gyártja:

Török Patika, Budapest, Király-u. 12

Befőzés

Meggy ecetben. Egy kg meggyhez 1 kg porcukrot veszünk. A megfelelő nagyságú befőttes üveg alá teszünk egy réteg cukorport, erre meggyet és így felváltva berakjuk, azután 3 deci jó borecetet töltünk rá, 6 napig napos helyen állni hagyjuk. A levét azután leszűrjük, a cukorral sűrű szirpot főzünk belőle és a meggyre töltjük. 24 óráig állni hagyjuk és azután leköttjük.

Zöldborsó-hüvelyek eltevése. Pótolhatatlan kivonatot nyerhetünk a befőzött borsó-hüvelyekből, amikkel télen a mártások és leveleket megvíthatjuk. A frissen szedett szép borsóhüvelyeket összevagdaltuk és kb. 5 liter mennyiségű hüvelyt 3 liter vízzel, késhagynyi szódadikarbonával félóráig fedetlenül és azután befődvé még egy teljes óráig főzzük, majd szörszítán áttörjük. Az áttört masszát két dkg cukorral és kevés sóval befőzzük, kis palackokba töltjük, légmentesen elzárjuk és félóráig gőzben főzzük. Egy tányér leveshez egy kis kanállal teszünk belőle, melytől olyan kitűnő ízt nyer a leves, mint a friss zöldborsótól.

Eper. Minden kg eperhez 40 dkg cukrot veszünk. Jó sűrű szirpot készítünk. Az epert tisztítva egy porcellán tálba tesszük, a szirppal leforrázzuk és másnapig állni hagyjuk. Akkor a levét leszűrjük, ismét felfőzzük, újból rátöltjük és másnapig állni hagyjuk. A szirpot harmadnap le-töltjük, sűrűre előfőzzük, az epert üvegekbe rakjuk, a szirppal feltöltjük, tetejére egy kanál rumot öntünk és légmentesen leköttjük.

Ribizli lekvár. A ribizlit lemoszuk, azután leszemezzük és szítán áttörjük. A kinyomott héját egy tál tiszta vízbe tesszük, a felül maradt héját leszedjük és a vizet kinyomjuk belőle. Egy kg ribizlihez veszünk másfél kg cukrot és a levél sűrűre főzzük. Ha a kanálról nehéz cseppekben hull, a ribizli héját is beletesszük és ezzel is jól hagyjuk főni, míg a héja üveges lesz. Üvegekbe rakjuk és légmentesen leköttjük.

Beretvás pasztilla fejfájás ellen

KERTKULTÚRA

Írja SZILÁGYI JÓZSEF Budapest székes-főváros kertészeti igazgatója
IDŐSZAKI TAVASZI MUNKALATOK

Számóca termesztésénél a virágzó számócátövek alját frissen kaszált füvel betérítjük, ami megakadályozza a homok feleberődését a gyümölcsre.

Óriási nagyságú kiállítási tökököt úgy termelhetünk, hogy a tök talaját jó trágyázással előkészítjük, május második felében az előnevelt palántát kiültetjük. A tövéhez egy nagyobb hordót helyezünk tele vízzel, a hordó alsó részén szalmaszál vastagságú lyukat fúrunk, hogy a víz állandóan szivároogjon. A hordónak sohasem szabad kiürülni; a vizet állandóan pótolni kell. Ha hetenként egyszerűen víz helyett marhatrágyalevet is adunk a növényeknek, 60—100 kg-os terméseket is nyerhetünk. Legnagyobb példányokat a takarmánytöknél lehet elérni.

Hagymás virágok gondozása elnyúlás után. A tulipán, jácint hagymáit a következő évben is használatjuk, ha megfelelő gondozásban részesülnek. A tulipán virágjeleket a szirmok lehullása után éles késsel le kell vágni, de úgy, hogy a virágszár teljes egészében megmaradjon. A leveleket és virágszárakat levő tápanyag visszahúzódik és erősíti a hagymát. Az elnyúlt jácint virágok szárát nem szabad visszavágni, mert a csöves virágnél, ha huzamosabb ideig tartó esőt kap, a nedvességet összegyűjti és könnyen elpusztul a hagyma. Tanácsos megvárni a levelek beszáradását, ha azonban az ágyásra szükségünk van, úgy a megömlött növényeket óvatosan kiássuk (a gyökereken minél több földdel), árnyékos, száraz helyen egymás mellé vermeljük. A levelek beszáradása után a hagymákat felszedjük és szellős cserényekre rakva árnyékos, meleg, száraz helyen tartjuk szeptemberig, amikor is átiszogatjuk, a hibás, foltos példányokat semmisítjük meg. A sarjhagymákat a tisztogatás során eltávolítjuk és ősszel ritkásan vetve neveljük az első esztendőben.

Biztosabban erednek a fák, ha a törzsüket nedves mohával vastagon bekötözzük és a nyár folyamán állandóan nyirkosan tartjuk. Táblás mohát használunk, 2 rétegben kötözzük fel a törzsre. A kötést több helyen meg kell csomózni, de nem erőse fogni, mert a törzs vastagodásával a kötélekek bevágódhatnak. Elettanilag magyarul a törzsben lévő hosszú szállító edények jobban kifejthetik működésüket, ha árnyékolat és hűvös helyzetben vannak, mert a nagy melegben a héj valósággal odasül a fás részekhez.

Erős illatú nyári virágok. Keretekben nem nélkülözhetjük a kellemes illatú virágokat. Ilyen a görögibolya, amelynek virága szerény, de illatával esztétiként betölti a kertet. Magról vethető végleges helyére. Az egyszerű virágú Petuniák is kitűnő illatúak. Száraz, napos helyen ház körül jól használhatók, amellet elsőrendű tömeg-virágzó. Palántáiról ültetjük végleges helyükre. Ugyancsak szép és illatozó virág a nyári viola, ennek az a hibája, hogy virágzása nem tart sokáig. A rezeda és bazsalikom elmaradhatatlan virágai a magyaros kerteknek.

Ismét kapható a SZŐRTELENÍTŐ és FIATALÍTÓ «Déva»-krém. Hatása végleges! — Póstaí szétküldés: «Déva», Porogszentkirály. (Somogy m.)

Szerkesztői üzenetek

A Vitézi Szék engedélyével vitézi párnát hozott forgalomba művészi kivitelben a MUL Kézimunkabolt (Budapest, VI., Teréz-körút 6.) A párna anyaga meggyíros színű bársony és a vitézi címer eredeti színezéssel, selyem- és aranyszállal, legfinomabb kézhímzéssel készült. A párna tollal töltve, szélén duplán sodort aranyzsinórdiszítéssel, bársony háttalpal; ára 32 pengő. Előleges részletekben fizetve, a portó és csomagolási költségek hozzászámításával 35 pengő. A kész párna megtekinthető a MUL Kézimunkaboltban.

Matthias angora fonal

Kötés, horgolás, szabásminták díjtalanul. Angora-pulloverek 25 P-tól. V., Dorottya-u. 9. félelem.

PROBLÉMA. De jó is volna, ha az élet úgy táncolna, ahogy mi fűtjük, vagy legalábbis szeretnénk fűtőlni neki. Sok csodás és keserves tapasztalat az ellenkezőjére tanít és be kell törnünk magunkat a lehetőségek jármába. Nem szívesen tárjuk ezt a láthatatlan igát, megpróbálunk kiszabadulni szorító, fékező bilincsei közül, vagy beletörünk és elfogadjuk. Megismerte az élet napsugaras örömeit. Sajnos, rövid ideig tartott. A fény elvakította, nem látott tisztán. Mire megismerte — a boldogság aranyugara szétfeszült és a szíve, ez a diergő madárka, elalélt. Hetek, hónapok váltották fel egymást, míg lecsendesedett. Az álom újból ismétlődött, csak más a hercege. De a szíve néma és nem ígérheti önmagának se a szerelem tündéri káprázatát. Meg tudom becsülni a férj szeretetét és gondoskodását és ami jót kapok tőle, azt mind úgy fogadnám, mint értékes ajándékot, amire nem számítottam — írja — s ezzel a nyugodt, tisztán látó, mérsékelt igénytelenséggel, úgy hiszünk, egy boldog család élet programját állította össze a maga számára, s ha nem ragaszkodik szárazszálékos boldogsághoz, nem kételkedünk önben, hogy jó feleség és jó anya lesz.

A mai naptól június hó 30-ig lapunk minden előfizetőjét kedvezményes árú arcápolásban és kozmetikai kezelésben részesíti: FOLDESNE «JUNO» KOZMETIKAI INTÉZETE, Budapest, IV., Károly király-út 24. Díjtalan tanácsadás, levél útján is. Biztos hatású szépítőkészerek.

Békesség után vágyó. Először is azon kezdjük, hogy mit kezdene, ha tegyük fel, otthagyná az állását? Ekkora luxust megengedhet magának? Gondolja, hogy könnyen talál másikat és hogy jobb lehet ez? Rendesen az a tapasztalat, hogy a régi rossz jobb volt, mint az új. Az emberek nem angyalok, sőt inkább ördögökhöz hasonlít még az olyan szolid, ártatlan arcúak is, akik nem munkájukkal, hanem intrikálásukkal szereznek érdemeket. Nem akarjuk rábeszéli, hogy a végtelenségig tőrjön és megalkudjon a helyzetével. Ha módjában van változtatni, tegye meg. De előbb nem, míg más állása nincs. Olyan gond és nyomorúság az állástalanság, amitől a legkomolyabban és felelősségünk tudatában övünk önt. Vegye kissé könnyebben a dolgokat. Ne tegye kockára a nyugdíját, mert ha nem menne férjhez,

örögségére gondtalan életet biztosít. Csak arra legyen gondja, hogy munkakörét lelkiismeretesen ellássa, a többivel ne törődjön. Igyekezzék szeretettel hatni az ön felügyelete alá beosztott tisztviselőnkre. Ne bírálja s ne legyen felettébb szigorú velük szemben. Többet érhet el barátságosan, mint feljebbvalói hatalommal. Belátjuk, felette nehéz az ön munkaköre s éppen ezért szükséges, hogy némi szórakozást engedjen meg magának. Hetenként egyszer színházba és moziba okvetlen menjen el. Kapcsolódjon ki a mindennapi rothoból, hogy a lélek felfrissüljön és akcióképes legyen. Le kell szagatni a lelkére csavarodott sötét gondok felhőit, hogy rásüthessen az élet meleg, sugárzó napja és örülni tudjon mindennek, munkájának és szórakozásainak. Az élet örömet is jelent, amiben önnek is részt kell vennie.

Kérjük, kedves előfizetőinket, szíveskedjenek az előfizetési díjjal egyidejűleg, az esedékes könyvajándék továbbítására 20 fillér portóköltséget is küldeni, vagy aki ezt elmulasztotta, külön levélben, bélyegben pótlólag beküldeni, mert a könyvajándékot addig nem továbbíthatjuk senkinek, míg a portóköltség kiadóhivatalunkba be nem érkezik.

Teljes tisztelettel a Kiadóhivatal.

Gépiró. Az ember lelke olyan érzékeny, mint az aeol-hárfa. Alig ér hozzá a szellő és megzundul a húrja. Az ör lelkét is megérintette a múza. Kibuggant belőle egy kis történet. Szerényen várja az ítéletet. Túlkorai volna véleményét mondani, mint ahogy a ma született gyermekről sem tudja a professzor sem megmondani, zseni rejlik-e benne, vagy csak átlag emberre fejlődik. Ha kedve és ambíciója nem fárad el, írjon. Ha tehetség, ami még csak most forr Önben, akkor reméljük, hogy értéket is küld és büszkén avatunk új író.

V. RÓZA. Mikor a magunk felelősségére elindulunk azon az úton, amely az ügynevezett életbe vezet, mindenki a boldogság elérését tűzi ki céljával. A nő számára az abszolút boldogságot a család jelenti. A férj, a gyermekek, az otthon, amelynek ő a lelke és a királynője. Nincs az a vagyon, amely egyetlen arányba volna hozható azzal az értékkel, amit a nő lelki tulajdonságai képviselnek. Az igazi feleség soha nem érezheti vagyontalansága mellett sem, hogy a vagyonos férj magához emelte. Nem, mert semmi vagyonnal meg nem vásárolható a nő lelkeből áradó szeretet, ami boldogsággal árasztja el az otthonát. A vagyon csak a jólétet, de nem a boldogságot adja a tulajdonosnak. Az ön szégyensége nem akadály, hogy két szabad ember egymásért és önmagukért a komoly szeretetben és egymáshoz való hajlandóságukban megtalálják és elérjék céljukat. Két ember lelke összehangolását nem zavarhatja és nem késettetheti pilanatnyilag se az egyik anyagi gazdagsága.

S. O. S. Rég vajdó kérdés ez, sajnos és még ma is csak beszélünk róla, de a törvény nem tiltja, hogy a fertőző betegek ne köthessenek házasságot s ne fertőzzenek meg egészséges embereket. Helyes-e a házasság előtti kötelező orvosi vizsgálatot mindkét fél részére. Az országgyűlés törvényhozó tagjaira vár a nemzet egészségügyi védelme és törvény által való ellenőrzése. A tudósbetegekről felállított statisztika megdöbbentő számokkal figyelmeztet, de a fertőzés megakadályozására semmit nem teszünk. Tagadhatatlan, hogy rendkívüli költséget jelentene egy okosru védelem és szeparálás, amire egy ilyen kis ország a jelen körülmények között áldozni nem tud. Ez is olyan problémája

Zsiros,
pattanásos
arcbőrhöz
PUDER HELYETT

SULFAMYL KÉNPUDER

SAKÜZLETEKBEN KAPHATÓ

egy nemzetnek, amely égetőn sürgős és nem maradhat a mostani állapotban. Ajánljuk, tárgyalja meg a kerületi képviselőjükkal, hogy ne kerüljön le napirendről. A kérdzetti lakcímét nem ismerjük. Írjon az országsházhoz címezve, ott is megkapja a levelet.

Laci diák. Figyelemreméltó dalszövegek, érdemesek a közlésre. Sajnos, mi nem tehetünk ígérzetet a megjelentetésre, mert versekkel túl vagyunk halmozva.

Olajfestmények keretek

Hoffmann Ferenc
Budapest, IV., Károly körút 28
IV., Gerlőczy-utca 5 szám

VÁLASZ DR. SÜKÖSDINÉ címére. Mint a Magyar Nők Lapjának régi és hű olvasója, el nem mulasztatom, hogy néhány szót ne szóljak Nagys. Asszony cikkéhez. Megnyugtatom, hogy az asszonyok közül a feleség nem került le az erkölcsi piedesztálról. Vannak «gyöngébb fajsúlyú» férjek és vannak hasonló gyengébb kvalitású asszonyok is, de nem «édes mindnyájan». Ezek a kivételek erősítik a szabályt. Példákat tudnék felhozni azon asszonyok sorából, akiknek homlokát a hűség, szeretet, a becsület dicsfénye ragyogja be és előttünk, férjek előtt a legmagasabb «erkölcsi piedesztálon állnak». Ezt mint férj tapasztalatból tudom és állítom. Nem pártolom a mai nőket, de annyit megjegyzek, hogy a mai lányok közt is vannak sokan jól nevelt, az úri mórdrnak minden tekintetben megfelelő, kiváló, munkaszerető, fennkölt gondolkodású leányok, akik nem a legenyádó által házasságra kényszerített férjjelelttek közeledését várják. Így következik be azután az, hogy a férj megtalálhatja, akit keres. «Adóztassék meg minden gyermektelen házaspár» — írja. Ezt a javaslatot így egészíteném ki: adóztassék meg minden — megfelelő jövedelemmel rendelkező — gyermektelen házaspár. A gyermekneveléshez is megfelelő anyagi körülmények, circumstantiák kellene. A törhetetlen idealizmussal szemben felkiáltó

jelként tűnik fel a mindennapi élet megdönthetetlen igazsága: «Geld regiert die Welt.» Nem kritizálni akartam a cikket, hanem jöhlőni a figyelmet arra, hogy mindenkor nézzük az «érem» másik oldalát is és akkor meg fogjuk ismerni az életet a maga realitásában.

Matics A. Jenő kántortanító.

Napsugárka. Végtelenül örülünk annak a meleg ragaszkodásnak és szeretetnek, amelyet lapunk iránt érez. Sok ember titkos álma és vágya az utazás. Ezt az álmot ma a magunkfajta ember szépen félretolja és megelégszik hazánk természeti szépségeiben áldott gazdagságával. Talál itthon is hegyet, erdőt, vizet és szemmel át nem tekinthető síkságot. A társasutazást ferasztónak tartja és nem szeret beosztott időhöz igazodni. Éppen ezért ezt a megoldást nem is ajánljuk. Talán megérjük, hogy a népek megbékülnek, a határok kinyílhatnak és lehet öszsze-vissza utazni a világban, ki hova óhajt. Addig talál itthon is változatos természeti szépséget nyújtó helyet, olyat is a Felvidéken, ahol még nem volt. Kárpátalja még Önt is meghajtja. Nem a méreteivel, hanem a történelmi levegőjével, itt mindenütt testvéri nyomokba lép. A külföld csábító szíreňhangja ne nyomja el az itthon szíves hívását.

PEZSGÓ. Jót mulattunk levelén. A tréfa — amit elég komoly ok robbantott ki — jól végződött, hála Istennek. Tudja, hogy az a bizonyos narancshéjeset aktuális volt s ki tudja, kinek köszönheti, hogy nem csúszott el rajta. Ön is meghökkenett, amikor már túl volt mindenen, bele is remegett, az ájulás is környékezte, de hőiesen leküzdötte. Nem dorgáljuk meg, eléggnek tartjuk az öndorgaldást. Sohasem szabad a férjft próbára tenni, ha nem akar épp az ellenkezőről megbizonyosodni, mint amit vár. Ez is olyan illuzióféle, amit vitrinben kell őrizni, ha azt akarja, hogy ne törjön el idő előtt. Egyszer úgys el-török. Ennek a bravúros sikernek örülnék.

Maigrolax-tea

kiváló hashajtó

modern hölgyek sulyszabályozója
Főraktár: TOROK-PATIKA, Király-u. 12

Társasutazás. Ha módjában van, ne mulassza el résztvenni a régen tervezett társasutazásban. Az igaz, hogy mindössze tizenhárom napig tart, de ez alatt az idő alatt rengeteg újat fog látni, ami gazdagabbá, szebbé, tartalmasabbá teszi az életét. Ha fáradságos is, de mindaz, amit cserébe kap, megéri s ha visszaérkezik, itthon kipiheni magát. Akik résztvettek ilyen társasutazásokban, mindenki a legnagyobb elragadtatással és lelkesedéssel beszél a látottakról. Azt azonban ajánljuk, hogy ne terhelje meg magát fölösleges ruhákat tartalmazó csomaggal. Csak éppen annyit vigyen, amennyire ezalatt az idő

Nem akarok megöszülni!!!

„HEINZELMÄNNCHEN“-féle

Physichrom-hajrenovátor

Csalhatatlan szer az egészséges, természetes hajszin visszanyerésére és az öszülés ellen való védekezésére.
Ez a híres, rég bevált hajviz nem festőszes és semmiféle festőanyagot nem tartalmaz. A haj magabaszvíja ezt a hajvizet és így kellő táplálékot nyer, minél fogva az öszülő hajszálak rövid idő múlva egészséges, természetes színt és megfelelő sűrűséget nyernek. Psychichrom-hajrenovátor erősíti és szépti a haját, remekül fokozza a haj növést és megakadályozza az öszülést a legmagasabb korig.
Heinrich Mänchen, Wien
Ára: 4 pengő.
Magyarországon gyártja:

TÖRÖK PATIKA

Budapest, VI., Király-utca 12. sz.

alatt okvetlenül szüksége van. Az útra és az utazás alatt is szüksége van egy melegebb felöltőre. Egy könnyebb és nem túl finom anyagból készült kosztüömöt is csomagoljon, hozzá egy kötött pulóvert és két könnyebb mosható blúzt, egy vászonruhát kirándulásra és egy selyem delután ruhát, hozzá könnyebb kabátka-félt, amit este is hordhat. Sálát és az utazásra angol kalapot, ami nem gyűrődik. Ne felejtsem el plédet, reggeli ruhát, papucst, törülkőzöt, fogkefet, cipőtörölőt, ruhakéft, egy kis olót, tüt, fehér- és feketecérnát, harisnya-stoppolót, gyűszüt, egy kis kést, papírszalvétát, egy poharat, fejfájás ellen használt gyógyszer, a szokásos toillet-cikkeket, szappant. Fehérneműből 3-4 garnitúrát, 1 pizzamat, harisnyából többet, kb. 6 párt, mert könnyen szakad. Azért nem ajánlunk több fehérneműt és harisnyát sem, mert ha bepiszkolódik, este könnyen és pillanatok alatt kimoshatja, reggelre megszárad. Fölsőleges cipelni. Parádésalapra nincs szükség, mert este bárhová elmehet kalap nélkül. Két pár kesztyüt, egyet az útra és egyet estére vigyen még. Csak a legszükségesebbeket állítottuk össze, amit nem nélkülözhet.

Angora. «Az otthonomhoz vagyok köve anya felügyeletet nem nélkülözhető négy gyermekem miatt is, de a mai élet, amely mind újabb drágasággal nehezíti a kevés

Evangelikus Leányinternátus BUDAPESTEN

bármely főváros közép- vagy főiskolába járó protestáns úrileányok teljes ellátását, felügyelését, idegen nyelveken való továbbkötését vállalja. Prospektust küld az intézet tulajdonosa: Bunker Jozefin, Bpest, VII., Rákóczi-út 10

Fiatalos külsöt nyújt
NIVEA

Rheuma, köszvény ellen, idegfájdalmaknál, fejfájásnál, tag- és izületi fájdalmaknál gyorsan és biztosan hatnak a Togat-tabletták. Orvosok ezrei ajánlják a Togat-t, tehát Ön is bizalommal vásárolhatja. Tegyen még ma egy kísérletet. Kérje kifejezetten a kiváló hatású Togat-t. Teljesen ártalmatlan. Minden gyógyszerárban. P 1.60.

jövedelemmel rendelkező családokat, férjem alig keresi meg az élelemre valót s így már régen azzal a gondolatnál foglalkozom, hogy valamihez hozzá kell kezdenem, hogy segítsék ezeknek az anyagi gondoknak a megosztásában. Mihez kezdhetnék kevés pénzzel, amivel mégis eredményt érjek el? Először is engedje meg, hogy fenti keresetlen, szentimentalizmustól mentes, egyszerű, de annál meggyőzőbb leveléért megdicsérjük. Ilyennek rajzolja maga elé a mai férfi is a mai aszony típusát. Az otthonon belül keresni a lehetőséget a finansziális terhek megosztására. És ez önnek sikerülni is fog, mert soha jobbkor nincs kedvezőbb és biztatóbb lehetőség, mint ma arra, hogy angoranyul-tenyésztéssel foglalkozzék, amit kevés pénzzel kezdhét és két éven belül már jövedelmezővé fejleszthet. Természetesen fokozott lelkesedéssel és a közben megszerzett tudnivalók megszerzésével növelheti az eredményt. Vesz annyit angoranyulat, amennyit az anyagi lehetősége enged. Egy nyúl kb. 20 pengőbe kerül. Szerezzen be egy szakkönyvet, amiből megtanulhatja a tenyésztés tudnivalóit. Közben elsajátíthatja a lenyirandó angorszőr fonallá való feldolgozását és még többet jövedelmez, ha megtanulhatná és házilag dolgozhatná fel egy-két kötőleány alkalmazásával az anyagot. Az angora-fonalat szokás vegyíteni más anyaggal, így valamivel olcsóbbá is tehető. Egy angora-pulloverért 40 pengő is elérhető. Ha házilag nem volna ideje ezen munkák elvégzésére, értékesíthetné a lenyírt angora-szőrt és a nyulak szaporítása is jövedelmet hajt. Mindenesetre rentábilisabb az előbb ismertetett tenyésztés és feldolgozás együttesen. Az első évben teljesen kielégítő eredmény, ha a nyulak a saját ellátásuk költségeit fedezik. A második évben lehet számottevőbb jövedelemre számítani. Kitarással és türelemmel sokaknak nyújtott és nyújt megélhetést, nemcsak mellékes kereseti lehetőséget.

Kézimunkaleírás

4. OLDALON: színes hímzésű milió, 80x80 cm méretben fehér pamutvászonra előrajzolva P 2.30. Hímzéséhez 5-ös számú gyöngyfonal, 1 kis motring ára 30 fillér. Szűrtsablonja P 1.20.

6. OLDALON: fehér vászon terítő piros vagy kék rátéttel. Ára előrajzolva 80x80 cm méretben a rátétanyaggal együtt P 4.80. Szűrtsablonja P 1.20.

Szépességápolásra
Földes
Margit-crème

APRÓHIRDETÉSEK

Szorgalmas, szerény, jólféző mindenek kis családhoz (3 felnőtt) azonnal felvételt. Cím: VI., Eötvös-u. 49., földszint 3. Jelentkezés délelőtt.

40 éves kir. bírósági végrehajtó özvegye házzelvezetői (kulcsárnoi) állást vállal magános úrnál, házaspárnál, nagybirtokos családnál. A háztartás minden ágában járatos. Referenciákkal készséggel szolgál: dr. Tornósy György orsz. képviselő ügyvédi irodája, Körömd. Levelek ugyanoda címzendők.

Olvasótársnőimhez fordulok, ki segítene férjhez adni 27 éves húgomat. Házias, szolid leány, falura is szívesen menne. Leveleket „Margit 27” jellegre kiadóba kérek.

Hajszálak, szemölcsök végleges eltávolítása. modern szépségápolás, tanítványok kiképzése: vitéz Gallai Gábor Nándorné, VI., Andrásy-út 53. II. 8. Kosmetikai intézet.

Budapestre érkező úri családok kényelmes úri otthon találnak „Dobi”, Kossuth Lajos-utca 1. I. lépcső, III. 2.

Zongorát vagy pianót azonnal készpénzfizetésért sűrűsően vennék. Tel.: 139-503. Zongoraterem.

Budapestre érkezőknek „Úri otthon” nyujtok 2 pengőtől. Hajdúné, ny. MÁV főintéző neje, Erzsébet-körút 2. III. 19. Emke-ház. Lift. T. 132-900.

Balatonzamárdiban magános, emeletes villa, három szoba, könyha börtörözva, terrasz, balkon, villanyal kiadó. Két részre is osztható. Tudakozódní: Bogárdynénál, Budapest, X., Simor-utca 13. I. 75.

Július és augusztus hónapokra ki látna vendéglő 50 éves, rk., szerényigényű ny. tisztviselőt, ahol strand és szórakozási lehetőség van és kellemesen tölthetők el a szabaddiót. Nyaralás ellenében délelőti segitene a háztartásban, vállalná 6-10 éves gyerekek felügyeletét, szórakoztatna könyvhez betegeket. Leveleket „Nyaralás” jellegre kiadóba kérek.

A MUL Kézimunkaboltjának (Teréz-krt. 6) árajánlata

Marquissete függönyanyag, 150 cm széles, métere . . . . . P 4.50, 6.50, 7.50
Marquissete függönyanyag ekrű alapon, színes cíkozással, 150 cm, métere . . . . . P 4.50, 8.50

Csipkeszővet, 180 cm széles, m P 6.50
Gitteranyag, 160 cm széles, m P 5.50
Gitteranyag, 300 cm széles, sárga színben, jól mosható, métere . . . . . P 10.50
Csipkeszővet, virágos vagy modern mintás, 360 cm széles, métere P 10.50, 12.—, 15.—

Klöplí csipketerítőcske P 3.50, 4.—, 5.—, 6.50
Kézzelel hímzett tüllterítő 100x100 cm méreibe, ekrű színben . . . . . P 25.—, 32.—
Kézzelel hímzett tüllterítő színes gvarjúfonál hímzéssel, 120x120 cm . . . . . P 28.—
Kézzelel hímzett opál batizt zsúrgarnitúra, 100x100 cm, terítő 25x25 cm, 4 drb szalvétával . . . . . P 14.50, 16.50
Magyaros hímzéssel díszített terítő, 70x70 cm méreibe, dús, színes hímzéssel P 12.50, 14.50

Baby-ingecske rózsaszín vagy világoskék színben, géphímzéssel és rátéttel, darabja P 2.60, fehér . . . . . P 2.40
Pólyapárna színes pamutvászonból, fehér rátéttel és szép géphímzéssel P 16.50, 18.50

Kocsitakaró és párna cérnapikéből, rátéttel díszítve . . . . . P 14.50
Horgolt leánykaruha, 2-3 évesnek P 6.50, 7.—

Gyermekköntényke színes pamutvászonból, más színű rátéttel . . . . . P 2.40, 3.50
Előke géphímzéssel . . . . . P 1.50

Játékosztály ajánlata kisleányok részére:

Tűzhely . . . . . P 1.20, 4.50
Főzőedény kartonon gyűrőtáblával P 1.—
Főzőedény dobozban, zom. . . . . P 6.50
Mozgószemű baba, törhetetlen P 4.50

Mimóza világhírű grafológusnő analizál írásból és fényképről. Állandó címe: Pécs, Szent Vince-u. 50. Válaszbélyeg küldendő.

Legmodernebb szabás, varrás, fehérneműszabászat, mestervizsga. Elit-szalón, Erzsébet-körút 46.

Z ALOZEGYÉRT. ékszerért, fogaranyért, szőgyegért sok pénzt fizetek. **Baross ékszerház.** VIII., Baross-utca 83. szám. **T e l e f o n á l i o n a 1 3 4 - 7 7 0**

Budapestre érkező úri személyeknek szép, kényelmes lakásban 2 pengőért megszállás. Főjegyzőné, Orczy-út 40. I. 10.

Rövid fekte gyakorlózongora kettőszáz. Zongorák, pianók feltűnő olcsón. tisztviselőknék előlegmélküli legcsekélyebb részletre: **Rákóczi-út 67ren. Zongoraterem.** Erzsébet-körút sark.

Pestre érkező családok számára úri otthon nyujtok. Dolánké, IV., Ferenciek-tere 7. II. 5. Telefon: 386-089.

Zongorák. pianók előlegmélküli húszpengő részletre 350 pengőtől legolcsóbban **Fenyőné zongoratermében.** Erzsébet-körút huszonhat. **Bérgongorák** csodaolcsón.

Reumás betegségek gyógyítására kiválóan alkalmas gyógyhely. Hajdúszoboszlón dr. Fekete L.-u. 4. sz. a. **SZÉKELY** ny. főjegyző panziója. Kádas gyógyvízzel. Kényelmes lakások. Olcsó árak. Előtekény kiszolgálás.

Chrysanthemum-Dáhl-pa-anták a jelenkor leg-híresebb fajtái Virápalánták különlegességei. évelők is megrendelhető **BARANYI** kertészetben. **CEGLÉD.** (A Duna-Tiszaközi Mezőgazdasági Kamara Chrysanthemum, Dáhlia sz. kísérleti állomása). Kezelési utasítás és árjegyzék ingyen.

18-20 éves leányaimat 1000-1200 m. magaslati, fenyves helyen, úri családhoz vagy intézeti felügyelet alatt szeretném elhelyezni, ahol jó el-látásban részesülnek. Leveleket Komoróczy Alajosné, Hodász, Szatmár m. kérek.

Alvóbabá rózsaszín vagy kék ruhában, kalappal . . . . . P 4.50
Meseország, kockajáték . . . . . P 2.—
Miniatúr babakocsi . . . . . P 1.80
Uzonnatáska . . . . . P —.90

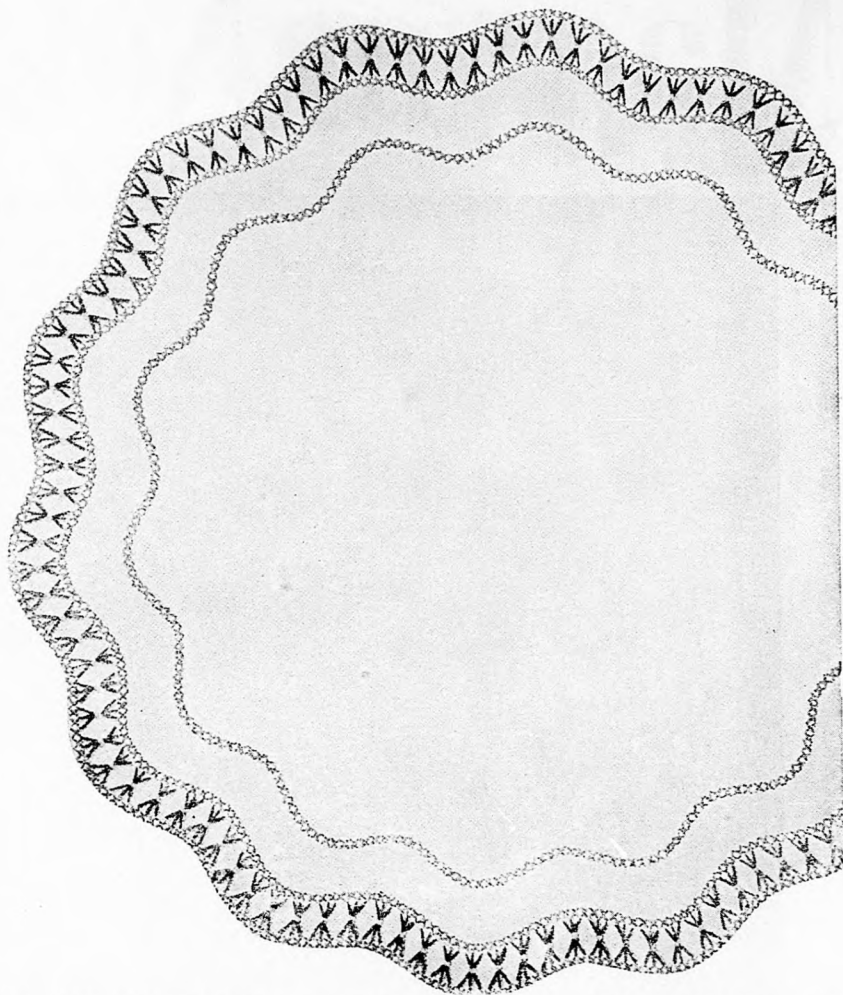
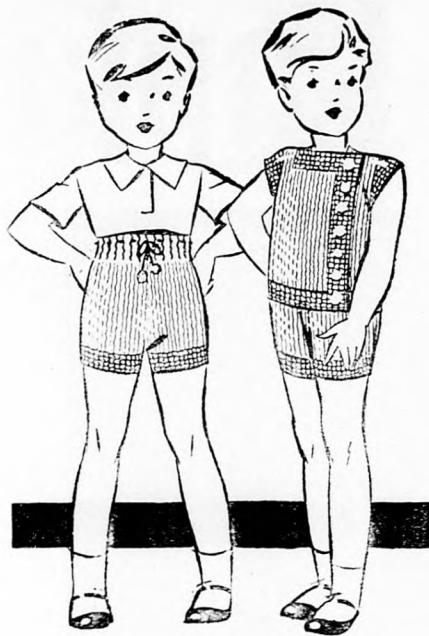
Játékok fiúk részére:

Puska . . . . . P 2.—
Huszárkard bojtál . . . . . P 2.—
Felhúzó motorkerékpár . . . . . P 1.—
Felhúzó motorkerékp., szikrázó P 3.—
Tank, önműködő lövedő P 5.—, 5.50
Papírmassé katona, menetelő, lövedő P 5.—
és különféle formákban drb-ja 70 fill.
Indián, nyilas, lövedő P 90 fill.
Indián lovas különféle formákban, darabja . . . . . P 2.10

Cowboy, fához kötözött . . . . . P 2.10
Cowboy, lövedő, revolveres stb. 90 fill.
Cowboy, lovas . . . . . P 2.10
Vonat: 1 mozdony és 2 kocsi . . . . . P 4.80
Bőrállatok: elefánt P 3.20, daxli kutyva P 3.50, kacsa ernyővel P 3.50, kiskacsa P 2.20.

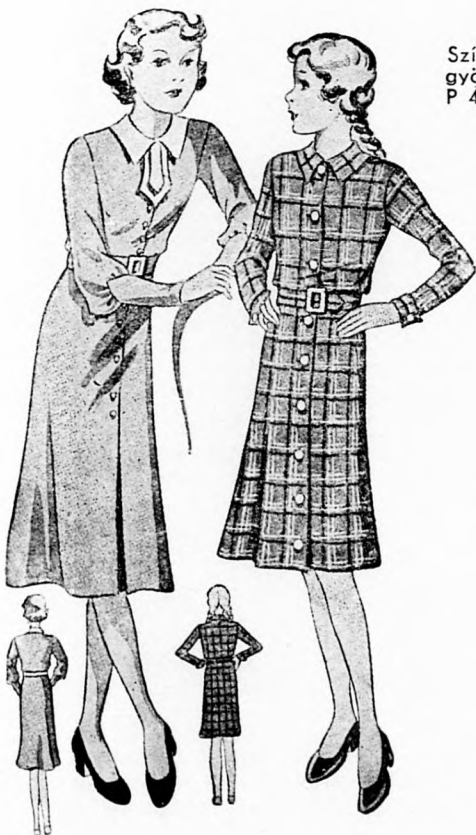
Tömött gumilabda . . . . . 36 fill.
Sípóló kutyva-cica darabja . . . . . 65 fill.
Sípóló kutyva és cica, darabja 85 fill.
Sípóló hintalovas baba, darabja 98 fill.
Sípóló hintalovas baba, darabja 118 fill.
Sípóló kutyva, hintalovas baba és ló . . . . . P 1.25, 1.30, 1.50
Cserkészfiú és leány, szép kiv. P 1.10
Felfújható állatok P 1.20, 1.60, 1.70
Felfújható labda . . . . . P 2.—

Felolós szerkesztő és kiadó: Papp Jenő.
Kéziratokat, kisléket, fényképeket nem adunk vissza és nem örzünk meg. A lap cikkeinek és képeinek átvétele és közlése tilos. A Magyar Nők Lapját nyomta a Hungária Hirlapnyomda R.-T. Budapest, V., Vilmos császár-út 34. szám. 3022.40.
Felolós: vitéz Bánó Lelhel igazgató.
A könyvnyomtatás 500. esztendejében.

*A MUL Kézimunkaboltja
szeretettel várja e lap
kedves előfizetőit*

Színes hímzésű miliő. Alapanyaga szép zöld, sárga vagy fréz pamutvászon, melyre gyöngyfonállal készítjük a kézimunkát. A terítő mérete 100×100 cm. Ara előrajzolva P 4.50. Hímzőfonál dekája 40 fillér. Szúrt sablónja P 1.—.

Magyar Nők Lapja

HIMZETT TULL-FÜGGÖNY. Világos ekrü színben kapható. A függöny szélessége 140 cm, hossza rojt nélkül 250 cm. Ára teljesen készen, alul 15 cm széles rojttal, oldal műselyem pikóval P 37.20. 280 cm széles és 250 cm hosszúságban, 15 cm széles rojttal és pikóval P 72.—. Az anyag méterszámba is kapható, 140 cm szélességben métere P 12.50, 280 cm szélességben P 25.—. Beszerezhető a MŰL Kézimunkaboltjában, Budapest, VI., Teréz-körút 6